

ANTICIPAȚIA

477

Colecția POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

CAMIL BACIU
ARAGUA
**

editată de revista
știință și tehnică

ANTICIPAŢIA SUMAR

- **De la început**
  de Adler Timergalin
- **Forţele de ocupaţie**
  de Frank Herbert
- **Mutantul**
  de Kir Bulîciov
- **Cine se joacă cu vieţile noastre**
  de Cătălin Balaur
- **Generaţia a treia**
  de Kemény Dezsö
- **Aragua**
  de Camil Baciu



COLECŢIA DE POVESTIRI SF
Anticipaţia
editată de revista
ştiinţă şi tehnică
Serie nouă, anul II

Redactor-şef: **Ioan Eremia Albescu**
Redactor-şef adjunct: **Gheorghe Badea**
Secretar general de redacţie: **Adina Chelcea**
Responsabilul Colecţiei: **Viorica Podină**
Corectura: **Lia Comănici şi Elisabeta Dinu**
Prezentare artistică: **Ioana Mîntulescu**
Tehnoredactare: **Arcadie Daneliuc**
Coperta: **Mihai Coliban**
Consultant literar: **Cristian T. Popescu**
Administraţia: Editura „Presa Liberă"
Tiparul: Combinatul Poligrafic Bucureşti

DE LA ÎNCEPUT

ADLER TIMERGALIN

1

Veioza de pe birou împrăştia o lumină slabă în camera sărăcăcioasă. În cercul de lumină se zăreau două hîrtii. Prima era o scrisoare de afaceri, prin care conducerea firmei îl învinuia pe Aldridge de distrugerea sintetizatorului şi se considera eliberată de obligaţiile asumate prin contract. A doua scrisoare era scrisă de mînă: „Ray, dacă poţi, iartă-mă; m-ai transformat într-un animal de casă, însă o să încerc s-o iau de la început. Adio. Linda".

Da, totul se terminase pe neaşteptate. Descoperirea care promitea multe, îndelungata muncă de sclav, speranţa obţinerii unei catedre – totul se dusese dracului. Iar Linda îl părăsise. N-a mai suportat existenţa precară, apartamentul igrasios, toanele soţului. Şi bine a făcut. Poate că va reuşi să-şi refacă viaţa...

– S-a sfîrşit! – i-a strigat Ray.

Mai bine zis, a vrut să strige, dar n-a reuşit să scoată decît o şoaptă răguşită.

Şi cît de bine începuse totul! De ideea obţinerii zahărului direct din aer (întrucît acesta conţine carbon, hidrogen şi oxigen) era interesată o firmă reputată. Lucru normal, din moment ce nu era vorba de o simplă idee, ci de un proces tehnologic aproape complet. În caz de reuşită, Aldridge ar fi îngropat lumea în zahăr. În practică însă, totul se dovedise a fi mult mai complicat. Proiectul dura, apăreau mereu tot felul de piedici. Timpul său liber se împuţina de la o zi la alta. A încetat s-o mai ducă pe Linda în parc, la concerte, la cinema. A obligat-o să renunţe la postul său de la grădiniţa de copii (şi ea iubeşte atît de mult copiii!), o punea să-i transcrie rapoartele de activitate, deconturile, comenzile de aparatură...

Totul s-a sfîrşit...

Ray s-a dus la bucătărie şi şi-a băgat capul sub robinet. Apa nu prea rece n-a reuşit să-l dezmeticească. I-a venit o idee: ar fi bine dacă robinetul s-ar transforma într-o ghilotină şi l-ar scăpa pe loc de toate chinurile. Dar nu poate nici măcar să moară. N-are nici cuţit bun, nici revolver.

Ray Aldridge s-a apropiat de aragaz şi a întins mîna spre butonul murdar al acestuia. Umple camera cu gaz, aprinde un chibrit, şi gata cu toate problemele.

– Nu te grăbi, amice.

– Ce? Ray a privit în jur, speriat. În apartament nu era nimeni.

– Nu te grăbi.

– Cine eşti? – a întrebat Ray, lăsînd mîna în jos.

– Te rog, nu te speria. Vocea părea să vină din conducta de gaze. Vreau să te ajut.

– Cine eşti? Unde eşti?

– Poţi să consideri că sînt un automat cibernetic.

– Un robot? Un computer?

– Mai degrabă un temporizator.

– Am înnebunit – şi-a zis Ray. Ce înseamnă „temporizator"?

– Un fel de aparat pentru corectarea liniilor geodezice de cauză-efect. Eu pot să-ţi modific coordonatele temporale. Pot să te transfer în ziua de ieri, te pot duce în ziua de poimîine. Acum înţelegi?

– Nu. De unde-ai apărut?

– Voi aţi spune că am fost lăsat aici de extratereştri. De reprezentanţii unei alte civilizaţii.

– De ce?

– Lumea voastră este plină de defecte şi de contradicţii. Voi progresaţi destul de încet, pentru că aveţi o atitudine ostilă faţă de mediul înconjurător şi faţă de semenii voştri. Cei talentaţi sînt atinşi de o genă letală.

– Asta cam aşa e.

– Tu, de exemplu, ai fost concediat pentru că secretara directorului adjunct a pus pilitură de fier în cuva sintetizatorului.

– De ce?

– Pe postul rămas vacant va fi angajat soţul ei.

– Doamne, cîtă josnicie...

– Îţi propun o uşoară corectare a trecutului. Acum doi ani secretara şi soţul ei au avut un accident cu maşina şi au scăpat ca prin minune. Am putea...

– Nu, nu, nu vreau să moară nimeni!

– Aminteşte-ţi că ea te-a distrus!

– Nu, nu. Brusc, lui Ray îi veni o idee. Ascultă, dacă ne întoarcem în trecut, se întoarce şi Linda?

– E greu de făcut o afirmaţie precisă. Dar este posibil să fie şi aşa.

– E posibil? Ray aproape se sufocase de emoţie. Temporizatorule, te rog... vă rog... vă implor... Faceţi în aşa fel încît să se întoarcă Linda!

– Atunci va trebui să începem dintr-un trecut mai îndepărtat. V-aţi cunoscut acum cinci ani, nu?

– Da, la Institutul Politehnic.

2

Grădina era scăldată în soare.

Ray Aldridge, absolvent al Institutului Politehnic, stătea pe o bancă albastră. După cum se ştie, bătrînii nu se aşază pe astfel de bănci şi pînă şi vagabonzii le ocolesc. Băncile albastre sînt numai pentru îndrăgostiţi.

Ray ţinea în mînă ultimul număr al revistei literare, pe care

îl citea cu plăcere. Mai bine zis, recitea pentru a zecea oară fragmentele de roman care constituiau debutul său literar. Cu romanul său Ray bătuse la uşile multor redacţii, fără nici un rezultat însă, pînă în ziua în care întîlnise cu binefăcător. Bătrînul lup literar apreciase imediat prospeţimea şi tema actuală a romanului, realizînd însă în acelaşi timp şi faptul că, fără publicarea în prealabil a cîtorva fragmente, acesta nu se va bucura de succes.

La celălalt capăt al aleii a apărut silueta unei fete.

– Linda! Hai mai repede! – a izbucnit Ray, sărind în sus de pe bancă.

– A, Ray, bună!

– Uite!

– Te-au publicat? Felicitări, Ray. Fata l-a sărutat pe obraz. Scriitorul Ray Aldrige – cît de frumos sună! Iar eu o să fiu Linda Aldridge...

Ray a întors privirea.

– Mama consideră că e încă devreme să mă gîndesc la căsătorie – continua Linda să sporovăiască. Spune că trebuie mai întîi să devin pedagog. De parcă n-aş iubi şi-aşa copiii!

– Va trebui să mai aşteptăm pînă să ne căsătorim – a spus Ray nehotărît.

Linda a încremenit, încetînd pînă şi să mai respire.

– Înţelegi, trebuie mai întîi să-mi fac o situaţie sigură...

– Dar anul acesta termini institutul...

– M-am hotărît să renunţ.

– Ai înnebunit! Nu mai ai decît de terminat lucrarea de diplomă!

– E o pierdere inutilă de timp. Am primit o ofertă de la secţia literară a revistei. Recunosc, salariul e cam mic, dar o să public romanul, apoi o să mai scriu încă unul. Atunci o să avem o grămadă de bani. O să ne cumpărăm o vilă, un iaht, o să facem o călătorie în jurul lumii...

– Şi cînd se vor întîmpla toate astea?

– Nu ştiu... peste cinci ani, sau poate peste şapte... Linda!

Fata s-a ridicat brusc şi a plecat.

Romanul lui Ray Aldridge a apărut peste trei ani. În el era descrisă viaţa savanţilor contemporani, caracterul lor corupt şi lipsit de scrupule. Autorul regreta timpurile lui Faraday şi Ţiolkovski, Hewyside şi Einstein. În concepţia lui, savanţii timpurilor noastre, care se vînd atît pe sine, cît şi operele lor, se deosebesc prea puţin de prostituate.

Romanul a stîrnit multe proteste, dar tocmai asta i-a asigurat succesul.

A doua şi a treia carte nu s-au lăsat mult aşteptate. Şi ele au fost întîmpinate cu entuziasm. Criticii şi amatorii de literatură afirmau la unison că Aldridge e un urmaş demn al lui Swift, Rabelais şi Saltîkov-Şcedrin.

O dată cu faima au venit şi banii. Aldridge şi-a cumpărat un conac în stil retro şi-a construit o cabană în munţi şi o vilă pe ţărmul oceanului. În casa scriitorului nu intrau femei. Rolul bucătăresei era îndeplinit de un robot programat pentru o sută de feluri de mîncare. Se înţelege că admiratoarele îl bombardau cu scrisori, dar Aldridge nu le citea. De corespondenţă se ocupau secretarii săi.

În culmea gloriei, Ray, cuprins de dor, i-a scris Lindei o scrisoare. Răspunsul pe care l-a primit a fost foarte rece: „Ray Aldridge îngenunchează în faţa unei femei complet lipsite de farmec? Sînt educatoare şi nu-mi doresc nimic altceva. Adio".

Aşa se face că Aldridge nu şi-a mai terminat cel de-al patrulea roman. A devenit alcoolic şi narcoman, fără nici o speranţă de vindecare. Unul după altul editorii i-au anulat contractele. Nu mai avea putere decît pentru un singur lucru: revolverul.

Ray a deschis un sertar al biroului.

– Ray, nu te grăbi, te rog.

– Ce?

– Nu te grăbi şi nu te speria. Nu aiurezi şi nu e o halucinaţie de narcoman. Sînt foarte real.

Aldridge a privit în jur, s-a uitat sub masă – nimeni.

– Cine eşti?

– Sînt un temporizator. Aparatul care o să te salveze.

– Nu am un astfel de aparat.

– Ascultă, Aldridge. Cu mulţi ani în urmă am fost lăsat pe planeta voastră de mesagerii unei alte civilizaţii.

– De ce?

– Ca să salvez oamenii talentaţi de întîmplări care le-ar putea fi fatale.

– Nu înţeleg nimic.

– Totul este foarte simplu. Situaţia ta actuală este provocată de o greşeală făcută acum cîţiva ani. Această greşeală poate fi corectată. Eu te pot întoarce în trecut, ca să iei totul de la capăt.

Aldridge a strigat:

– Linda! Cea mai mare greşeală am făcut-o cu Linda!

– Aşa crezi?

– Ascultă – a spus Aldridge suspicios, adunînd fragmente de gînduri răzleţe. Mi se pare că noi doi am mai vorbit cîndva. Cred că ai mai încercat o dată să-mi repari greşelile.

– Asta nu este altceva decît aşa-numita memorie falsă – i-a răspuns liniştit temporizatorul. Eu nu intervin decît o singură dată în viaţa fiecărui om.

– Deci mi-o poţi reda pe Linda?

– O să încerc.

3

Ray Aldridge lucra la biroul din cabinetul său. Era înconjurat de o grămadă de cărţi, caiete, broşuri, hîrtii împrăştiate. Savantul scria cu creioane colorate pe o foaie mare de sugativă. Din talmeş-balmeşul de simboluri chimice, cifre şi formule, se ivea tot mai clar formula căutată.

Uşa s-a deschis brusc.

– E război! – i-a strigat Linda cu vocea tremurată. Au declarat război Montanei de vest...

Ray continua să scrie de zor.

– Război? Ce război?

– Acum au anunţat la radio! S-a decretat deja mobilizarea generală!

– Montana de vest? Unde-i asta? Aldridge s-a supărat brusc. Ascultă, cum poate fi război? Doar n-a trecut mult timp de cînd au fost enunţate cele trei principii ale păcii veşnice!

– Ray, nu fi copil, Ray!

L-a luat de mînă şi l-a tras în

camera alăturată, unde se afla televizorul. La început Ray s-a împotrivit, apoi a spus rîzînd:

– Ce mă tragi ca pe-un berbec?

Pe ecranul televizorului se succedau imagini de război. Camerele de filmat păreau să fie instalate pe elicoptere. Prin norii de fum violet se vedeau grupuri de tancuri, instalaţii de lansare a rachetelor, ţevile unor tunuri de calibru mare. Vocea comentatorului de-abia se auzea în tot acel vacarm:

– Tancurile noastre au făcut o breşă în teritoriul inamic. Aşteptăm din moment în moment paraşutarea „bocancilor îmblăniţi".

– Dumnezeule! – s-a cutremurat Linda.

Comentatorul continua pe un ton solemn:

– Pe frontul de sud a fost pentru prima oară folosit gazul neuroparalizant. Au fost scoşi din luptă peste cinci mii de soldaţi inamici.

– Ce spune? Cum e posibil?

Ray nu auzea nimic. Scria pe marginea unui ziar o formă complicată.

– Ray!

– Aud, dragă, aud...

– Tu spuneai ceva mai zilele trecute despre un gaz pe care l-ai obţinut în laborator.

– Da, dragă...

– Ray, lasă o dată hîrtiile alea! Ce gaz ai sintetizat?

– Un insecticid oarecare. O lucrare simplă.

– Pentru om e periculos?

– Imposibil, dragă! La asemenea concentraţie e periculos numai pentru insecte. Acţionează asupra centrilor lor nervoşi.

– Şi dacă i se măreşte concentraţia?

– Alta acum! Cărui idiot i-ar da aşa ceva prin cap?

– Cu gazul tău au fost ucişi cinci mii de oameni...

– Ce vrei să spui? Ai înnebunit?

Linda a smuls ziarul din mîinile lui Ray, l-a rupt bucăţi şi l-a aruncat jos. Apoi s-a întors brusc cu spatele la el şi a ieşit fugind din cameră.

A doua zi radioul, televiziunea şi ziarele au anunţat folosirea gazului neuroparalizant împotriva populaţiei din Montana de vest. Femeile şi copiii au pierit pe pragurile caselor, în curţi, pe străzi. Cîteva ziare au inserat protestele unor savanţi renumiţi. Concomitent, autorităţile l-au declarat erou naţional pe Ray Aldridge, părintele noului gaz.

Linda nu s-a mai întors acasă.

Ray era destul de rupt de realitate pentru a poseda revolver sau pentru a şti să facă nod la o frînghie. De fapt, un chimist nici nu are nevoie de astfel de mijloace rudimentare. A găsit imediat în sertarul biroului tableta care-i trebuia, a tăiat-o în patru cu un scalpel şi a aruncat o bucăţică din ea într-un pahar cu apă distilată. Lichidul s-a colorat uşor în portocaliu.

Ray l-a agitat şi l-a dus la gură.

– Stai puţin, prietene... – s-a auzit o voce...

4

Tînărul savant Ray Aldridge se pregătea pentru propria-i nuntă. A dat pentru ultima oară cu peria pe pantofi, şi-a aranjat bretelele şi s-a dus la oglindă să-şi lege cravata.

Pe fereastra deschisă pătrundea un vînt uşor care aducea miros de garoafe şi zbîrlea părul blond al lui Ray. Pe faţă îi stăruia un zîmbet naiv. S-a uitat în oglindă, dar şi acolo o vedea numai pe Linda şi ochii ei albaştri, imenşi.

– Salut, prietene!

Ray a zîmbit.

– Ray, te rog să nu te sperii şi să aştepţi pînă cînd vei înţelege totul. Eu sînt un temporizator.

– Zi mai departe – a spus Ray, îmbrăcîndu-şi haina. Unde eşti ascuns?

– Ray, nu sînt o păcăleală şi nici o glumă făcută de prietenii tăi. Sînt produsul unei alte civilizaţii şi folosesc la deplasarea obiectelor în continuumul spaţiu-timp.

Ray s-a uitat atent prin cameră – nu se vedea nimeni. Vocea ciudată părea să vină din oglindă.

– Misiunea mea era să împiedic oamenii de geniu să săvîrşească greşeli care le-ar fi putut fi fatale. Cu toate acestea, n-am reuşit să salvez pe nimeni. Sub ochii mei s-a otrăvit Jack London, s-a spînzurat Serghei Esenin, s-a împuşcat Ernest Hemingway. Şi n-am putut să-i împiedic... Glasul vorbea acum în şoaptă, dar a început să capete din nou putere. Pe tine am încercat de trei ori să te salvez, însă tot fără nici un rezultat.

– Să mă salvezi? – a întrebat Ray mirat.

– Da. Tu ai trăit deja trei vieţi, a căror scurtă descriere, însoţită de analiza greşelilor făcute, o să ţi-o las. Poate că îţi va fi de folos... Astfel m-am convins de faptul că pot corecta anumite greşeli săvîrşite de oameni, dar nu pot lupta împotriva sistemului. Lumea voastră este plină de contradicţii şi răsturnări imprevizibile de situaţii.

– Dacă nu te superi, eu trebuie să plec – l-a întrerupt Ray. Peste cinci minute îmi vine taxiul.

– Nu te grăbi, taxiul va întîrzia. Asta este tot ceea ce am putut să fac. Pe Linda însă, va trebui s-o păstrezi singur.

– S-o păstrez pe Linda?

– Pînă să-mi înţeleg greşeala, ai pierdut-o de trei ori. Logica noastră nu vi se potriveşte. Eu nu am puterea de a schimba nimic pe Pămînt. Voi sînteţi singurii care puteţi influenţa soarta omenirii şi a planetei.

– Nu înţeleg nimic – a spus Ray, nedumerit.

– Volumul informaţiilor pe care ţi le voi lăsa este destul de mare. Însă ai destul timp şi talent ca să poţi înţelege totul. Pînă atunci, ţine minte cel mai important lucru: soarta Pămîntului depinde de tine şi de alţii ca tine.

– Ascultă...

– Acum eu voi părăsi definitiv sistemul vostru solar. Vă doresc fericire ţie şi Lindei. Adio.

În cameră nu s-a schimbat nimic, în afară de faptul că era ceva mai multă lumină, iar mirosul de garoafe devenise mai puternic. Ray încremenise în mijlocul camerei. În mînă strîngea ceva ce semăna cu o videocasetă din care ieşea un capăt de peliculă.

Traducere de FLORIN MEHEDINŢEANU

FORŢELE DE OCUPAŢIE

FRANK HERBERT

Îi venea foarte greu să se trezească. Undeva răsunară nişte bătăi surde şi generalul Henry A. Llewellyn deschise brusc ochii. Acum auzea şi vocea: „Domnule general... Domnule general... Domnule general... ". Era vocea ordonanţei lui.

— Gata, Watkins. M-am trezit.

Bătăile în uşă încetară.

Se dădu jos din pat şi-şi privi ceasul. 2 şi 25. Ce naiba... Îşi puse un halat de casă. Era un bărbat înalt, solid; preşedintele Comisiei Şefilor de Stat Major.

Generalul deschise uşa. Watkins îl salută regulamentar: „Domnule general, Preşedintele a convocat de urgenţă toţi membrii cabinetului". Ordonanţa începu să vorbească din ce în ce mai repede, înghiţind cuvintele: „O navă extraterestră, mare cît Lacul Erie, se află pe orbită circumterestră şi se pregăteşte să ne atace".

Generalul tăcu cîteva secunde, ca să înţeleagă bine ce auzise. Pufni. „Scorneli bune pentru revistele de scandal", îşi spuse.

— Domnule general, urmă Watkins, o maşină a statului major vă aşteaptă la scară pentru a vă conduce la Casa Albă.

— Du-te şi fă-mi o cafea, pînă mă îmbrac, răspunse generalul.

La reuniune asistau delegaţi din cinci state, toţi ofiţerii ministerului, nouă senatori, paisprezece deputaţi, şefii serviciilor de spionaj şi contraspionaj, ai FBI şi ai celorlalte organisme similare. Erau cu toţii în sala de conferinţe din adăpostul antiatomic al Casei Albe, o încăpere lambrisată, ai cărei pereţi erau împodobiţi cu picturi destinate să simuleze ferestrele. Generalul Llewellyn era aşezat în faţa Preşedintelui, de cealaltă parte a mesei. Zumzetul încetă brusc la intrarea în încăpere a Preşedintelui. Unul dintre aghiotanţi se ridică şi făcu o scurtă prezentare a faptelor.

În jurul orelor 20, un astronom al Universităţii din Chicago a reperat un aparat care se apropia cu viteză dinspre centura Orion. Astronomul alertase şi alte observatoare şi cineva avusese ideea să anunţe guvernul.

Nava se apropiase cu viteză incredibilă şi staţiona pe o orbită aflată la o oră şi jumătate distanţă de Pămînt. Acum era vizibilă cu ochiul liber şi apărea ca o a doua lună pe cer. Avea o formă uşor alungită şi dimensiunile ei erau estimate la 30 km lungime şi 20 km lăţime.

Analiza spectroscopică pusese în evidenţă faptul că era propulsată de un flux de cationi, cu urme de carbon, provenind probabil din mediul refringent. Invadatorul nu putea fi perceput cu mijloace radar şi nu răspundea la nici o tentativă de comunicare.

Opinia majorităţii: era vorba despre o navă duşmană sosită să cucerească Pămîntul.

Opinia minorităţii: erau nişte vizitatori prudenţi, veniţi din spaţiu.

La două ore după aşezarea pe orbită, nava trimisese o navetă de recunoaştere, un aparat lung de 150 m, care coborî deasupra Bostonului şi puse gheara pe un individ — William R. Jones — care aştepta autobuzul în mijlocul mai multor muncitori din schimbul trei.

Aflînd acest amănunt, mai mulţi membri ai minorităţii se alăturară majorităţii. Totuşi, Preşedintele continuă să refuze orice sugestie în legătură cu un eventual atac. Era susţinut de reprezentanţii străini, aflaţi în contact permanent cu guvernele lor.

— Priviţi ce dimensiuni are acest „obiect", spuse Preşedintele. Împotriva lui, am avea aceleaşi şanse ca o furnică împotriva unui elefant.

— Cred că sînt numai prudenţi, zise un adjunct de la Departamentul de stat. Nimic nu demonstrează că sînt pe cale să-l disece pe acest Jones din Boston, aşa cum a spus cineva.

— Dimensiunile acestui „obiect" îndepărtează orice posibilitate ca ei să fie animaţi de sentimente pacifiste, zise generalul Llewellyn. În interior se află probabil o întreagă armată de invadatori. Ar trebui să trimitem împotriva lor toate proiectilele cu încărcătură nucleară de care dispunem şi...

Preşedintele îi făcu semn să tacă.

Generalul Llewellyn se aşeză. Îl durea în gît de cît strigase şi nu mai putea să bată nici cu pumnul în masă.

La ora 8 dimineaţa, trecînd pe deasupra oraşului New Jersey, nava spaţială eliberă o navetă — 300 m lungime —, pe care o dirijă înspre Washington. La 8 şi 18 minte, aparatul de recunoaştere luă contact cu turnul de control al Aeroportului din

Washington şi ceru, într-o engleză perfectă, instrucţiuni pentru aterizare. Unul dintre controlori, uluit, ţinu naveta la distanţă pînă cînd detaşamente ale armatei evacuară regiunea.

Generalul Llewellyn, însoţit de cîteva persoane — a căror posibilă pierdere nu reprezenta un dezastru —, primi invadatorii. La 8,51 erau pe terenul de aterizare. Naveta de recunoaştere, albastră ca un ou de măcăleandru, se aşeză pe pista de aterizare, care se scufundă sub greutatea ei. Cîteva căpăcele luminoase începură să sclipească întrerupt, pe suprafaţa aparatului. Ieşiră nişte tentacule lungi care se retraseră imediat. După zece minute de încercări, se deschise un panou şi ieşi un plan înclinat care se lăsă spre sol. Se făcu din nou linişte.

Toate armele pe care militarii reuşiseră să pună mîna fură îndreptate înspre invadatori. Deasupra navetei, zbura, la joasă altitudine, o escadrilă de avioane cu reacţie. Deasupra lor, la înălţime, zbura în cerc un bombardier, care avea în pîntece BOMBA. Toţi aşteptau semnalul generalului.

În partea superioară a planului înclinat se făcu simţită o mişcare. În uşă apărură patru siluete umane, îmbrăcate în pantaloni reiaţi, haine de gală, pantofi negri de lac şi joben. Cămăşile erau de un alb sclipitor. În mînă aveau serviete şi unul dintre ei ţinea un document. Începură să coboare platforma.

Generalul Llewellyn şi aghiotanţii săi se apropiară de rampă. „Drace, parc-ar fi funcţionari", îşi zise generalul.

Cel ce avea documentul, un bărbat cu faţa îngustă şi părul negru, vorbi primul:

— Am onoarea să mă prezint: sînt ambasadorul Kroliei, Loo Mogasayvidiantu, spuse într-o engleză impecabilă. Apoi întinse documentul:

— Iată scrisorile mele de acreditare.

Generalul Llewellyn luă scrisorile.

— Sînt generalul Henry A. Llewellyn, spuse, reprezentantul Pămîntului.

Krolianul se înclină uşor:

— Îmi daţi voie să vă prezint statul meu major? Se întoarse puţin: Ayk Turgotokirtalapa, Min Sinobayatagurki şi William R. Jones, cîndva locuitor al Bostonului.

Generalul recunoscu chipul celui a cărui fotografie se afla pe prima pagină a ziarelor de dimineaţă. „Este primul Quisling* din Sistemul Solar", gîndi.

— Vă rugăm să ne scuzaţi întîrzierea în aterizare, spuse ambasadorul Krolian. Cîteodată lăsăm să treacă mai mult timp între prima şi a doua fază a unui program de colonizare.

Program de colonizare! Colonelul fu pe punctul de a da semnalul de distrugere a zonei. Dar ambasadorul nu terminase ce avea de spus.

— Timpul de aterizare a fost o precauţie absolut necesară. S-ar fi putut ca, după o atît de lungă perioadă de timp, informaţiile noastre să nu mai fie tocmai actuale. Ne-a trebuit timp să luăm cîteva probe, să discutăm cu dl. Jones, să ne punem la zi datele. Se înclină încă o dată, cu o poliţie încîntătoare.

Generalul Llewellyn nu mai înţelegea nimic.

Probe... Informaţii... Trase adînc aer în piept. Conştient de importanţa istorică a fiecăreia dintre vorbele sale, rosti:

— Am vrea să vă punem o întrebare, domnule ambasador. Aţi venit ca prieteni sau ca invadatori?

Krolianul făcu ochii mari. Se întoarse spre pămînteanul de lîngă el:

— Am avut dreptate, domnule Jones. Strînse cu dispreţ din buze. Ministerul Afacerilor Coloniale! Nişte incapabili! Nişte hîrţogari! Şi nici măcar nu sînt destui.

Generalul încruntă din sprîncene:

— Nu vă înţeleg...

— Bineînţeles că nu, zise ambasadorul. Din cauza Ministerului Afacerilor Coloniale... Mişcă mîna. Domnule general, vă rog să priviţi toţi aceşti oameni.

Generalul privi mai întîi spre oamenii din spatele ambasadorului. În mod evident erau umani. Apoi se întoarse spre soldaţii aliniaţi în spatele său, spre feţele înspăimîntate ale celor ce se aflau dincolo de poarta aeroportului. Generalul ridică uşor din umeri şi se întoarse spre Krolian.

— Poporul Terrei aşteaptă răspunsul la întrebarea: Veniţi în calitate de prieteni sau de invadatori?

Ambasadorul oftă din străfunduri:

— Adevărul este, domnule general, că la întrebarea dumneavoastră nu există nici un răspuns. Aţi remarcat desigur că sîntem întru totul asemănători.

Generalul aştepta totuşi răspunsul.

— Ar trebui să vă daţi singur seama, continuă Krolianul. Am ocupat deja Pămîntul de mai bine de şapte mii de ani.

Traducere de CRISTINA VASILIU

* Quisling Vidkun — om politic norvegian, născut la Fyresdal în 1887 şi executat la Oslo în 1945. Şef al guvernului profascist norvegian, începînd din 1940 — prototip al colaboraţionistului, trădătorului (n.t.).

MUTANTUL

KIR BULÎCIOV

Mă trezesc întotdeauna tîrziu. Mă scoală din somn tîrşîitul picioarelor pe coridor, şi acest zgomot – care anunţă începutul unei noi zile de muncă – ar trebui să mă facă să am remuşcări. Însă nici pomeneală de aşa ceva. Nu sar din pat ca să mă alătur celorlalţi. Prefer să mai pierd cîteva minute stînd în pat şi planificîndu-mi activităţile pentru ziua care de-abia începe.

Biblioteca se deschide de-abia la ora unsprezece. Lena este la şcoală pînă la unu. Pînă atunci pot să mă duc la un film sau să trec să-l vizitez pe bătrîn. Sau pot, pur şi simplu, să mă plimb prin oraş.

Paşii de pe coridor au amuţit. Acum trebuie să trec neobservat pe lîngă paznicul de la intrare. Cu cît atrag mai puţin atenţia asupra mea, cu atît mai bine. Dacă ignori demonstrativ obligaţiile faţă de societate, s-ar putea ca pînă la urmă să fii izgonit. Dar fac eu parte din societate? Trebuie să mă mai gîndesc la asta.

Cinematograful este foarte aproape, după colţ. În dimineaţa asta rulează o comedie veche. Simţul umorului este, probabil, cel mai complicat simţ. Sînt ferm convins că sînt foarte mulţi oameni care nu-l mai au. Asta însă nu mă consolează prea mult. O să mă descurc eu cumva în viaţă şi fără simţul umorului. E suficient că ştiu de existenţa lui.

Sala era aproape goală. Aşa este întotdeauna vara. Copiii care ar fi trebuit să rîdă în hohote la această comedie erau plecaţi din oraş. Am intrat în sală cînd tocmai se termina „Jurnalul". Iată de ce merită să vii aici: ceea ce vezi este totuşi informaţie, chiar dacă nu de ultimă oră. Au arătat o cursă de automobile din Statele Unite şi o inundaţie în Australia, unde valuri uriaşe înghiţeau case şi automobile. Cum o fi acolo, în Australia? Se simte oare lipsa mea? M-aş putea furişa într-un avion care pleacă în Australia. Dar oare o să găsesc acolo pe cineva care să-mi semene? Cea mai mare pedeapsă pentru o fiinţă raţională este singurătatea. Adică eşti înconjurat de fiinţe care-ţi seamănă şi totuşi nu sînt ca tine.

Încă de la primele imagini mi-am amintit că am mai văzut filmul. Era vorba despre un poliţist italian care urmăreşte nişte contrabandişti italieni numai pentru a demonstra lumii întregi că un suflet nobil se poate ascunde sub orice haină – o idee care nu avea nevoie de atîtea explicaţii.

Da, această idee nu are nevoie de prea multe explicaţii. O dovadă în acest sens este bătrînul meu.

Bătrînul vinde ziare. În chioşc are un aparat de radio care merge mereu şi la care poţi asculta ultimele ştiri. Bătrînul este un suflet nobil ascuns sub nişte haine ieftine.

Am pornit grăbit spre el. Nu cumva să închidă chioşcul mai devreme – se mai întîmplă s-o facă, atunci cînd nu mai poate sta din cauza radiculitei. Fără bătrîn, ziua de azi ar fi o zi pierdută. Şi cîte zile mai am de trăit eu? O sută? O mie?

Chioşcul este deschis. Profilul bătrînului se vede încă de departe. Pînă în prezent nu mi-am putut formula legile obiective ale frumuseţii. Bătrînul meu, de exemplu, este frumos? Frumuseţea adevărată se ascunde în linia nasului sau în bunătatea sufletească?

Am intrat în chioşc. Bătrînul era ocupat cu un client. M-am aşezat pe locul meu obişnuit, lîngă tranzistor.

Bătrînul a întins mîna ca să dea drumul la aparat şi m-a observat.

– Furnicuţo! – a spus el zîmbind. Salut! Ieri de ce n-ai venit?

Din păcate, nu aveam cum să-i răspund bătrînului. Nu am organe de vorbire. Atunci cînd a creat furnicile, natura nu a prevăzut mutaţii atît de radicale. Singura mea speranţă de comunicare este legătura telepatică. Bazele acesteia există în comunitatea furnicarului, însă nu am găsit încă calea spre creierul uman (cu Lena este altceva, ea e încă un copil). Culmea este că aceasta este, deocamdată, singura posibilitate de a rezolva toate problemele. Deocamdată, bătrînul, cu toate că recunoaşte că sînt o fiinţă înzestrată cu raţiune, nu poate totuşi aprecia dimensiunile experimentului făcut de evoluţie asupra unicei (deocamdată?) specii din lumea insectelor, ale cărei construcţie şi funcţionare în sine exclud complet posibilitatea apariţiei raţiunii. Dar, cum se spune, eu sînt un fapt ştiinţific şi nu se mai poate face nimic.

Noroc că bătrînul vede nemaipomenit de bine pentru vîrsta lui. Acest lucru ne permite să folosim un cuvînt comun – „da". „Da" este atunci cînd eu mă ridic pe picioarele din spate. Ca acum.

– Să-ţi dau să citeşti un ziar?

– Da! Da! Da!

Mă ridic pe picioarele din spate şi mişc din mustăţi. Cum altfel – pur şi simplu tînjeam după un ziar. Nu mai văzusem ziar de două zile.

– Imediat.

Eu sînt jucăria favorită a bătrînului şi marele lui secret. Cu toate acestea, mă încăpăţînez să dorm noaptea acasă la mine, în micul furnicar ascuns în temelia unui şopron vechi. Aici m-ar înhăţa primul păianjen.

Dacă n-aş fi sceptic şi con-

vins de deşertăciunea lumii, nu m-ar costa nimic să supun puterii mele întregul furnicar, ba aş putea chiar să unesc furnicarele învecinate. Dar de ce să fac asta? Este oare mai deştept regele furnicilor decît o Formica sapiens însingurată? Ar deveni micul meu popor mai fericit? Mă îndoiesc. Bine, o să mai revin asupra acestei probleme. Acum – lectura!

Bătrînul a pus ziarul pe un pupitru special, la un metru distanţă de mine, astfel încît să nu fiu nevoit să mă tîrăsc de-a lungul rîndurilor, ca pe vremuri, cînd ne-am cunoscut. Pentru că tocmai cînd citeam m-a găsit bătrînul acum un an şi, după cum a recunoscut singur, era gata să mă strivească, dacă nu l-ar fi intrigat regularitatea cu care furnica neagră (adică eu), atunci cînd ajungea la capătul rîndului, se întorcea repede înapoi ca să se tîrască de-a lungul rîndulor următor.

Aha, bătrînul a încercuit cu roşu o ştire din colţul din dreapta jos al paginii.

Ce o fi considerat el demn de atenţia mea de furnică?

„Lima (de la corespondentul nostru). Cercetătorul peruan Juan Soares, care a efectuat o călătorie temerară în bazinul superior al rîului Quarani, aflat în mijlocul junglei, a descoperit acolo o colonie de furnici uriaşe, care au construit drumuri late de treizeci de centimetri şi lungi de mai mulţi kilometri. Aceste furnici roşii, botezate de cercetător Formica gigantica, ating lungimea de doisprezece centimetri."

– Ei, ce zici? – m-a întrebat bătrînul. Pare să fie vorba despre fraţi de-ai tăi întru raţiune.

Era vesel, sperînd că mi-a făcut o bucurie.

N-am răspuns „da". Nu era vorba decît de un fals obişnuit, de o exagerare evidentă. Dintr-un motiv oarecare omenirea părea să fie înclinată spre gigantism. Dacă astfel de drumuri ar fi fost construite de nişte furnici mici, nimeni n-ar fi anunţat acest lucru lumii întregi. După toate probabilităţile, cred că era vorba despre nişte soldaţi migratori, prădători, slab organizaţi şi înapoiaţi chiar şi în comparaţie cu fraţii mei. Dar sînt giganţi! Feriţi-vă, oameni! Probabil că în unele publicaţii de proastă calitate se răspîndesc deja zvonuri despre inteligenţa colectivă, duşmănoasă, a furnicilor uriaşe din Peru. Şi de ce nu? Noi sîntem doar întruchiparea raţiunii pure, fără emoţii şi sentimente inutile. Şi cîte romane de duzină nu s-au scris pe tema asta! Ah, cum i-aş mai spune acum toate astea bătrînului meu!

– Ce-i cu tine? N-ai înţeles? Bătrînul era intrigat de faptul că nu respect regulile jocului. De ce, adică, nu mă entuziasmez împreună cu el de faptul că undeva în Peru, sub influenţa condiţiilor climatice favorabile, o specie de furnici a atins dimensiuni considerabile.

– Treaba ta. Bătrînul s-a întors la clientul său. Acesta era unul din clienţii lui permanenţi. Îl văzusem de multe ori cumpărînd ziare de-acolo.

– Ce mai e nou? – a întrebat el. Cred că este pensionar. Spun asta pentru că are părul alb şi riduri adînci pe faţă. Ai citit despre furnici?

Trebuia neapărat să apară coincidenţa aceasta bizară. Oare aceşti doi oameni civilizaţi chiar nu mai aveau despre ce altceva să discute? Lumea este ameninţată de pericolul bombei atomice, care ar putea provoca noi mutaţii favorabile furnicilor, nu însă şi oamenilor, iar apa limpede şi aerul curat se vor împuţina şi mai mult pe Pămînt. Dar, vedeţi, pe ei nu-i interesează delincvenţa juvenilă şi criza de combustibil, ci furnicile din Peru, care n-au ameninţat niciodată pe nimeni, ci trăiesc acolo, în jungla lor, construind drumuri dintr-un motiv pe care oamenii nu pot să-l înţeleagă.

– Am citit – a răspuns vesel bătrînul meu. Ştia că eu ascult ce vorbesc ei. Ce părere ai?

– Mă tem ca azi n-o să mai pot adormi – a spus clientul. În general nu suport insectele, mai ales păianjenii şi gîndacii. Ce-o să se întîmple cu noi dacă furnicile acelea vor ajunge aici? N-o să ne mai putem lăsa copiii să iasă afară la joacă.

– Dar dacă sînt fiinţe inteligente? – a replicat bătrînul meu. Asta a spus-o pentru mine.

– Cu atît mai rău. Atunci o să dispară complet viaţa. A fost epoca omului, va începe epoca furnicilor. Ţine minte ce-ţi spun. O să ne bea sîngele.

Cîteodată nu mă pot opri să nu-i urăsc pe oameni. Oare de ce evoluţia a dat întîietate tocmai acestei specii – instabilă, leneşă, neîncrezătoare? Furnicile sînt cu totul altfel, ele n-ar putea trăi fără să facă ceva util. Dar sînt nedrept. Toate argumentele mele sînt anulate de faptul că eu sînt fratele oamenilor, nu al tribului de furnici. Deşi mi-este greu să recunosc acest lucru. Însă atunci cînd am intrat în familia lor – a oamenilor – pentru ai mei am devenit deja un surghiunit.

– Dacă sînt inteligente, n-avem de ce să ne temem – a continuat bătrînul. Fiinţele raţionale se înţeleg întotdeauna unele cu altele.

Da, sînt nedrept cu oamenii. Cine mi-este cea mai apropiată persoană de pe Pămînt? Acest bătrîn. Şi fetiţa din casa de peste drum. Atît.

– Tot timpul glumeşti:.. – i-a spus clientul. Nici oamenii nu pot să se înţeleagă unii cu alţii... Loveşte-o! În spatele tău! Acolo, pe raft, vezi să nu te muşte!

Eram atît de atent la ceea ce vorbeau, încît nu mi-am dat seama că bătrînul meu era cît pe-aici să înfăptuiască o crimă, care de oameni n-ar fi fost considerată deloc astfel. Iar bătrînul, luat prin surprindere, ridicase deja palma, care acum era exact deasupra mea.

– M-ai speriat – a zis el. Nu-i decît o furnicuţă!

– Ţi-e frică? – a întrebat clientul cel curajos. Stai c-o prind eu.

Băgase deja capul în chioşc. Speriată, m-am refugiat în spatele unui teanc de ziare.

– Stai acolo, s-a răstit bătrînul

meu la el. Nu toate furnicile sînt la fel. Să zicem că asta este prietena mea...

Un gînd sumbru mi-a trecut prin minte: oare dacă nu m-ar fi cunoscut, m-ar fi strivit? Sau nu ar fi făcut-o? Iată încă un motiv pentru gînduri deloc îmbucurătoare. Mai bine plec. Mă duc în altă parte.

Am pornit alergînd pe perete în jos şi l-am auzit pe bătrîn spunînd îngrijorat:

– Unde pleci? Nu cumva te-am supărat fără să vreau? Sau te-ai speriat? Vino înapoi, nu lua totul în serios, aşa e omul, îi trec tot felul de lucruri prin cap.

Cu toate argumentele lui, nu m-am mai întors.

Traversarea străzii mi-a luat foarte mult timp. Cînd eşti la numai doi milimetri deasupra asfaltului e destul de greu să vezi cînd se apropie un automobil. Trebuie să alergi numai prin crăpături, cu speranţa că te salvează neregularităţile asfaltului.

În fiecare zi, în fiecare oră, eu risc de trei, de zece ori mai mult decît semenii mei care nu se îndepărtează de adăpostul furnicarului... Ce? Dacă vreau să mă întorc acolo? În nici un caz. Nu ştiu care este scopul meu în viaţă, dar sînt sigur că nu este acela de a sta liniştit în întunericul culoarelor subterane ale furnicarului.

Gata, am trecut, strada este de-acum în spatele meu, şi sînt în holul pe care îl cunosc.

Acum mă aşteaptă urcuşul lung şi chinuitor pînă la etajul doi. De ce nu pot eu să zbor? Din cauza căror păcate sînt nevoit să mă uit cu jind la ţînţari şi la muşte, rebuturile evoluţiei? Şi oare de ce îmi pun mereu întrebări? Mi se pare că aceste întrebări se numesc retorice – nu aşteaptă răspuns.

Iată şi pragul mic, cunoscut, al uşii, pe sub care am trecut de nenumărate ori. Nu este nimeni acasă. Asta dacă n-o punem la socoteală pe mamă, care trebăluieşte prin bucătărie – silueta ei masivă se vede prin uşa deschisă. Acum trebuie s-o iau la dreapta, spre camera Lenei. Lena este încă la şcoală, dar se va întoarce curînd. Ea este singurul om din lume la al cărui creier am reuşit să ajung. Mi s-a întîmplat de multe ori să-mi răspundă la întrebări pe care eu nu le puteam rosti.

Nu-i nimic, o aştept pe masă. Pe masa unde scrie ea, locul favorit al întîlnirilor noastre.

Mă gîndeam mereu la furnicile uriaşe din Peru. Cu toată stupizenia ei, ştirea se încadra într-o schemă logică pe care o alcătuisem cu mai mult timp în urmă. Închipuiţi-vă că sînteţi furnică. Nu atît de singură ca mine, ci una care face parte dintr-o comunitate numeroasă de furnici, comunitate care nu are inteligenţă comună, ci fiecare membru al ei este inteligent. Ne-am păstra oare atunci dimensiunile microscopice sau am face încercări ca, prin selecţie, fiecare generaţie să fie mai mare decît cea dinaintea ei? Bineînţeles că da. Numai după ce am atins anumite dimensiuni şi ne-am apropia de cele ale omului, ne-am putea uni eforturile cu ale acestuia şi vom putea păşi împreună pe calea progresului. Numai atunci omul ne va putea considera egalii săi... se înţelege că asta nu va fi atît de uşor şi de simplu, mulţi – asemenea clientului de la chioşcul de ziare – se vor speria şi nu vor vedea în noi decît duşmanii dintotdeauna ai omenirii... dar sper că nu aceştia vor hotărî. Va fi o lume nouă, de oameni şi furnici...

De data asta era cît pe-aci s-o păţesc din cauza neatenţiei.

O furnică roşie, mare, mă aştepta pe masă, printre caiete, broderii şi alte mărunţişuri de-ale copiilor.

În vara aceasta se cam înmulţiseră furnicile în curtea noastră. Nu era prima oară că întîlneam banditii din acest furnicar în casa Lenei, dar pînă acum reuşisem să evit confruntările cu ei. De data asta însă...

Banditul îşi căscase mandibulele şi se ridicase ameninţător în faţa mea. Intenţiona să termine repede cu intrusul care îndrăznise să pătrundă pe domeniul tribului său. Nu se grăbea. Cu tot creierul său primitiv, ştia că nu am unde să mă ascund. De alergat, aleargă mai repede decît mine, şi este şi de trei ori mai înalt. Trebuie să mă gîndesc la o soluţie de scăpare. Să mă gîndesc, înţelegeţi! Tocmai în asta constă diferenţa dintre mine şi duşmanii mai puternici. Tocmai de asta sînt încă viu şi am de gînd să trăiesc şi în continuare.

Am început să mă retrag încet spre marginea mesei.

Asta însemna că deja nu mai respect regulile. Normal, ar fi trebuit ca, mirat, să mă apropii de el, să-l pipăi cu mustăţile, să-l miros, să mă conving de faptul că este un străin şi apoi, după o luptă scurtă şi fără speranţe din partea mea, să cad cu picioarele în sus şi să-l las să-mi care cadavrul în furnicarul lui, pentru a folosi drept hrană copiilor furnicilor roşii.

După o secundă, roşcatul a început să mă urmărească. În comparaţie cu mine, el era cît un cal pe lîngă un om. Nu aveam nici o şansă să fug. În schimb, aveam multe şanse să-l păcălesc. Mi-a venit să rîd – de fapt, nu-mi era frică de el!

Am coborît amîndoi pe piciorul mesei, apoi am traversat podeaua şi am ajuns la perete. Cum se spune în literatura oamenilor în astfel de situaţii: „simţea deja în ceafă respiraţia urmăritorului său". Nu ne mai desparte decît o jumătate de metru, treizeci de centimetri, alergăm în diagonală, urcăm pe perete şi acolo, chiar în colţ, mă întorc şi pornesc în jos, pierzînd astfel din avantaj. Acum între noi nu mai sînt mai mult de zece centimetri. Încă un efort...

Împing cu toate cele şase picioare ale mele în perete şi zbor în jos într-un arc de cerc. Nici asta nu corespunde regulilor. Furnicilor nu le este dat să poată face asemenea salturi din propria lor voinţă. Urmăritorul meu continuă să alerge în jos. Exact ceea ce voiam eu. Acolo este întinsă plasa nu prea mare, dar solidă, a veşnicului meu duşman – păianjenul. Urmărito-

rul meu intră de-a dreptul în această plasă. Mă opresc pentru cîteva secunde și mă uit cum, clătinîndu-se pe plasă, păianjenul se îndreaptă spre el. Nu-mi pare rău de el. Eu sînt un om din specia Formica sapiens și știu să mă apăr atunci cînd sînt atacat de un dușman.

Iat-o și pe Lena. Aleargă spre masă să vadă dacă n-am venit deja. Am sosit, Lenocika, sînt aici! Urc grăbit pe masă.

– Bună!

– Bună! – răspunde Lena. De ce n-ai venit ieri?

Nu așteaptă să-i răspund. Se grăbește să-mi comunice o veste importantă.

– Știi, Viteazule (ce nume ciudat a putut să-mi găsească!), ce scrie în ziarul de azi?

Știu, am auzit, pentru că astăzi toată omenirea numai despre asta vorbește.

– Scrie că în Peru trăiesc niște furnici foarte mari, care știu să construiască drumuri. E grozav, nu-i așa? Dacă aș putea, te-aș lua cu mine și am zbura în acești... Peru.

Sărmana fetiță, cîte mai are încă de învățat. Ar fi trebuit să spună „în acest Peru".

– Ești cam ciudat azi, pur și simplu nu te recunosc. Sau nu ești tu? Nu, nu, am glumit.

Nici nu putea să greșească. Cu vreo lună în urmă îmi spusese:

– Mi-e frică să nu te confund cu vreo furnică oarecare. Pot să pun pe tine o picătură de vopsea de ulei? Puțin de tot, pe spinare? Așa o să pot să te recunosc!

De atunci umblu cu acest semn roșu, ceea ce-i face pe paznicii de la intrarea în furnicar să mă privească neîncrezători.

– Îmi dau seama cît de tare te plictisești așa, singur – continuă Lena. N-ar fi mai bine să te duci în Peru? Dacă știrea nu este adevărată, poți să te întorci. Eu te aștept chiar și zece ani.

– Lena, se aude din bucătărie, mîncarea este pe masă.

– Așteaptă-mă, Viteazule care nu te temi de păianjeni, spune Lena. Mănînc repede și mă întorc să facem lecțiile.

Și fuge la bucătărie.

Trebuie să vă spun că noi doi ne-am cunoscut din cauza gramaticii.

Atunci nu-l cunoșteam decît pe bătrîn, însă mă simțeam foarte atras de oameni. Atît de mult, încît cînd am ajuns în casa în care locuiește această fetiță m-am hotărît să risc. Ea tocmai scria un exercițiu și făcuse o greșeală elementară de gramatică, acum nu mai știu ce anume.

Cu un curaj disperat, m-am urcat pe caiet și am început să alerg în cerc în jurul literei greșite.

Fără să se uite la mine, fetița m-a măturat de pe pagină. N-aș putea spune că a fost o senzație chiar plăcută, aș fi putut atunci să-mi rup un picior, dar m-am urcat din nou pe caiet. După cea de-a treia încercare a mea, fetița a căzut pe gînduri și s-a uitat mai atent la litera în jurul căreia mă tot învîrteam. Își rostea gîndurile cu voce tare, și cînd și-a dat seama de greșeală, am alergat imediat la o virgulă care era în plus.

Și în acel moment ea și-a dat seama că eu nu sînt o furnică obișnuită, ci una care se pricepe la gramatică. Așa mi-a și spus.

În general, pe Lena nimic n-o înspăimîntă mai mult decît cunoștințele mele. Acceptă faptul că gîndesc și pot să port cu ea o discuție simplă. Dar știința mea de carte! Ar fi gata să-mi ridice o statuie pentru că am ajutat-o să ia o notă de opt după ce luase cu greu un șase! Precum se vede, sîntem înclinați să apreciem la alții nu ceea ce ar merita într-adevăr să fie apreciat, ci ceea ce ne lipsește nouă înșine. Și, în general, cred că în fundul sufletului ea bănuiește că mă prefac. Că în realitate eu sînt ceva în genul unui prinț frumos, care a considerat necesar să se ascundă pentru un timp în pielea unei furnici. Nu, n-a spus așa ceva, din contră, mă compătimește pentru faptul că sînt singur, și ar vrea să găsesc și alte furnici ca mine. Însă unele din reticențele ei m-au convins de faptul că atunci cînd va crește mare are de gînd să mă sărute sau să-mi aducă o jertfă, iar eu mă voi transforma cît ai clipi din ochi într-un tînăr bine făcut și o voi lua de nevastă. N-am de gînd s-o contrazic. Dacă evoluția intenționează să facă pe neașteptate încă un pas și să mă transforme în om, sînt de acord să mă căsătoresc cu Lena, pentru că ea este singura ființă din lume pentru care aș fi gata oricînd să-mi dau viața. Să vă mai mărturisesc un secret: aș fi putut să fug fără să ucid furnica cea roșie, dar mi-a fost teamă că ar putea s-o muște pe Lena. Și acest gînd a însemnat condamnarea la moarte a banditului. Da, numai gîndul acesta, și nu convingerea mea că Formica sapiens are dreptul la autoapărare.

– Te-ai plictisit fără mine?

Nu, draga mea, n-am reușit să mă plictisesc. M-am gîndit la tine.

– Nici nu știi cît de multe teme ne-au dat azi.

Ne-am apucat de lecții.

Azi am fost cam distrat, era cît pe-aci să greșesc o rădăcină pătrată. Nu-mi ies din cap blestemații ăia de giganți din Peru. Sînt străini, și mai mult ca sigur că sînt niște ființe fără creier. Dar dacă (să uităm pentru o clipă că așa ceva nu poate fi adevărat) au învățat să gîndească? Și dacă tocmai ele sînt singura mea șansă? Pentru că în mîinile mele stă acum nu numai soarta civilizației furnicilor, ci și cea a civilizației umane. Omenirea nici măcar nu bănuiește cît este de singură. Numai eu știu asta.

Iar Lena, ca întotdeauna, îmi citește gîndurile.

– Vrei să pleci în Peru?

Nu, ce-ți veni. Mi-e bine și aici.

– Nu minți, știu că vrei să pleci. Dar promiți să te întorci?

Ce să fac eu în Peru? Ar cam fi timpul să mă împac cu gîndul că nu mai este nimeni ca mine pe Pămînt și să aștept o minune – sau mă transform într-un prinț frumos, sau sfîrșesc în labele





unui păianjen. Şi în acest moment mi-a venit o idee ciudată: este oare posibilă inteligenţa vie (subliniez, vie), fără sentimente care dau cîteodată la o parte inteligenţa? Înţeleg că teoria relativităţii este împotriva mea, dar merg la risc, pentru că nu pot altfel. Nu atît de dragul meu, cît de dragul acestei fetiţe.

– Am să te ajut. Mergem la aeroport şi te pun într-un avion care pleacă în Peru.

Ce naivă este. Probabil că nici nu există avion care să zboare direct în Peru.

– Cînd ajungem la aeroport, te pun în buzunarul unui diplomant perunez...

Prostuţo, nu se spune „diplomant", ci „diplomat", şi nici „perunez", ci „peruan". Cum să rămîi aici singură, fără mine? Iar să iei trimestrul ăsta cinci la rusă?

Însă mă străduiesc deja să-i sugerez că trebuie să ieşim afară pe stradă, unde în chioşcul de peste drum stă bătrînul care mă cunoaşte. El mă poate ajuta să ajung la aeroport...

În româneşte de
FLORIN MEHEDINŢEANU

Reproducere după o pictura de SABIN BĂLAŞA

Premiul I/martie 1991, decernat în cadrul Concursului „Start spre extraordinar"

CINE SE JOACĂ CU VIEŢILE NOASTRE

CĂTĂLIN BALAUR

Soldatul Smith simţea în stomac un şoarece care-i rodea intestinele cu furie. Nu mai participase la un atac şi acum era pe jumătate paralizat de frică. Trasoarele albe străpungeau noaptea. „Licurici ai morţii" — gîndi soldatul Smith. Ar fi vrut să fie în cu totul altă parte, poate pe Long Beach, sub soarele arzător, sau poate acasă cu Mary şi copiii jucîndu-se pe genunchii săi mari. Din spate, în locul în care se pitise, auzi tropăit de cizme.

— Lua-te-ar naiba, soldat, ce stai şi holbezi ochii, răcni ofiţerul ca un apucat. Salt înainte!

Soldatul Smith avu un moment de descumpănire, muşchii i se contractară pentru a executa ordinul, dar frica fu mai tare decît el, aşa că rămase înţepenit locului.

Ofiţerul scoase pistoletul din toc şi răcni iar, ameninţîndu-l cu arma:

— Salt înainte, soldat!

Aproape inconştient, Smith descărcă jumătate din încărcător în ofiţer, care scăpă pistoletul din mînă cu un gest de lehamite, căzînd apoi pe spate. Pe faţa lui se putea citi nedumerirea, iar ochii îi străluceau nefiresc în noaptea luminată de explozii.

Skit rămase perplex, cu mîna pe claviatură, şi îl privi supărat pe fratele său.

— Iar ai trişat; soldatul tău n-ar fi trebuit să facă asta!

— Nu-i adevărat, nu ai de ce să te superi. Nu vezi că au implementat un nou program? Totul e posibil în jocul acesta, Skit.

Soldatul Smith alerga nebuneşte, călcînd pe cadavre, zgîriindu-se în sîrma ghimpată, nemaiţinînd seama de gloanţele ce şuierau sinistru. Tot ce dorea era să se îndepărteze cît mai mult de leşul ofiţerului ucis de el. Se simţea asemenea unei picături de ploaie înghiţită de un vast ocean. Ar fi vrut să se roage unui înger necunoscut, care să-l ierte pentru tot ce făcuse. La un moemnt dat îşi dădu seama că alergase prea mult şi se afla în mijlocul poziţiilor inamice. Şi mai rău era că acum nu ştia în ce direcţie se aflau camarazii săi. Sări într-o groapă de obuz pentru a se adăposti, dar constată cu stupoare că un soldat inamic avusese aceeaşi idee ca şi el.

Ciudat, Smith încercă sentimentul că se află în faţa unei oglinzi. În ciuda uniformei diferite şi a altor trăsături fizice, soldatul inamic semăna cu el. Şi în ochii lui se citea frica, o frică animalică, paralizantă. Traseră în acelaşi timp. Smith simţi o arsură în piept, încercă să ducă mîna acolo, dar muşchii nu-l mai ascultau. Pereţii gropii se roteau halucinant de repede şi el întinse mîna în căutarea unui punct stabil, după care se prăbuşi inert în fundul gropii. Ochii săi decupară pentru ultima oară un petic de cer şi rămaseră ficşi în golul creat.

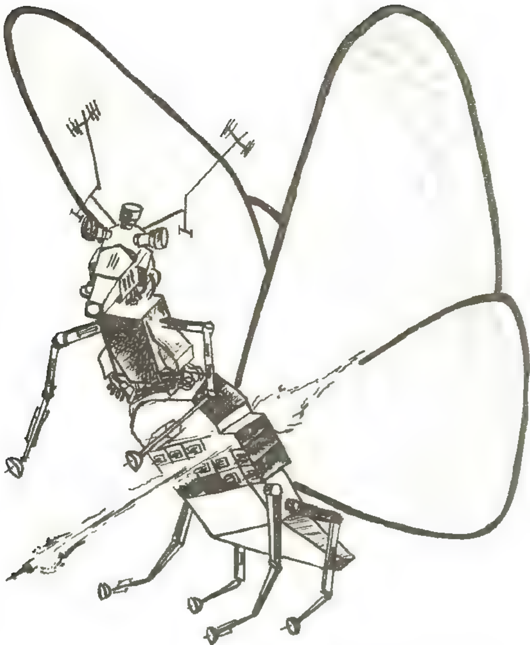
Mama Fia îi surprinse pe cei doi fraţi programînd catalizatorul de viaţă pe coordonatele Terrei.

— Skit, Rot, v-am mai spus de atîte ori să lăsaţi bietele vietăţi în pace. Treceţi imediat în incubatoare, e tîrziu.

Supăraţi, cei doi fraţi părăsiră cu ciudă camera.

Mama Fia privi pe display-ul catalizatorului şi-l văzu pe Smith zăcînd pe fundul gropii într-o baltă de sînge. Apăsă cîteva taste şi plecă mulţumită.

La milioane de ani-lumină, un soldat întins pe o brancardă, într-un spital de campanie, deschidea cu greutate ochii, născîndu-se a doua oară.


Desen de DORU POGOREANU

Generaţia a treia

KEMÉNY DEZSÖ

– Cheamă-l pe următorul!

Creatura pitică se îndreptă spre uşă.

– Următorul!

Greoi şi fără cap, cu paşii tărăgănaţi, cu un aspect care amintea de măreţia gorilei, robotul intră. Se opri supus în mijlocul încăperii.

– Prezent.

– Numele?

– KJ 65122.

– Nu cumva RJ?

– Nu. Nu sînt un robot ca toţi ceilalţi. Pînă la anumite limite mă pot autoprograma.

– Unde ai lucrat?

– Pe Jupiter, în emisfera nordică. Timp de douăzeci de ani am condus 208 roboţi, dar capacitatea mea este pentru 500.

– Nu ai lucrat niciodată cu capacitatea totală?

– Niciodată.

– Ce risipă! De ce te-ai întors?

– Am avut tulburări de echilibru, iar cu gravitaţia de acolo...

– Pe Jupiter nu vă prieşte gravitaţia?

– Deloc.

– Înţeleg. Şi acum?

– Nu mi-ar plăcea să mă întorc acolo. Sînt puternic, rezistent, dar în condiţiile de pe Jupiter...

– Cu roboţii tăi ce s-a întîmplat?

– Au fost împărţiţi pe la alte baze. Eu sînt utimul reprezentant al seriei mele. Adică, tocmai pentru că ne adaptăm greoi la gravitaţia extraterestră, ne-au suspendat fabricarea, iar centrala de dispecerat a fost dizolvată.

– În regulă. Eşti antimagnetic?

– Bineînţeles. Şi izolaţia îmi este perfectă.

– Părţile componente?

– Din materiale normale fortificate; adaptare mulţumitoare la gravitaţia terestră. Am nevoie de zece ore libere la o mie ore de muncă.

– O.K. Coboară la parter. Predai caseta de memorie J şi...

– N-aş putea să o păstrez? Dacă vreodată voi fi nevoit să mă întorc pe Jupiter?

– Acolo? Nu. Nici nu poate fi vorba de aşa ceva. Primeşti o casetă T, mergi la Baza Centrală de Programare şi ceri repartiţie la una din minele de fier terestre. Şi nu uita: o casetă T. De azi înainte vei lucra pe Terra. Liber... Următorul!

Îşi făcu apariţia o arătare subţire şi cu o configuraţie aproape omenească. Ocoli cu îndemînare pe cel care tocmai ieşea.

– Numele?

– 2 AV 66.
– 66? Așa de mulți sînteți?
– Risipă; e și opinia mea.
– Ce înseamnă acest 2?
– Creier asincron 2.
– Și V-ul?
– Seria de fabricație.
– A, da... De ce vrei să pleci?
– De zece ani sînt creator de modă. Sînt capabil de mai mult. Moda bărbătească mai treacă-meargă; are o mare importanță linia de prestanță și de caracter. Dar moda feminină... Acele linii fără nici un gust... acele... Vreau mai mult. Am o slăbiciune pentru teorema lui Fermat. O fi vreun defect moștenit, o eventuală mutație genetică, dar întotdeauna mi-au plăcut cifrele.
– Deci vrei o muncă neproductivă. Pentru cîți ani ai reactorul încărcat?
– Cincizeci. Asta înseamnă de șase ori zece ori zece la puterea noua secunde.
– Am calculat. Poți funcționa 438 200 ore, timp destul de îndelungat deci. Nu înțeleg însă de ce ți s-a dat un creier asincron 2 pentru meseria de croitor.
Se întoarse spre subalternul său și spuse:
– Trebuie să întrebi marele Inel, GX!...
Acesta întrebă:
– Îl conduc în hol?
– Da. Să aștepte pînă vine răspunsul. Liber, 2 AV!
– Deci mai aștept?
– Așa cum ți-am spus. Următorul!
Glasul subțire al robotului din subordine se făcu auzit:
– Pe aici! Următorul!...
Răsună obișnuita întrebare:
– Numele?
– N-am.
– Cum?!...
Ridică uluit capul, se cutremură și sări de pe scaun. Desfăcu larg brațele în semn de iertare și zise:
– Pardon, domnul meu! Vă rog să-mi iertați ieșirea, dar nu observasem cine sînteți! Știți, aici la oficiul de repartizare a forței de muncă, de șaizeci de ani... GX, un scaun!... Și spune-le celorlalți să aștepte! Vă cer mii de scuze, domnul meu, de șaizeci de ani eu nu am mai văzut oameni... Și după cum se vede, reacțiile mele... Va trebui să mă supun unui control...
– Nu te agita, spuse grav noul venit, așezîndu-se pe scaunul oferit cu politețe de GX. Îți înțeleg uimirea, nu te agita. Da... Sînt destul de obosit...
– Și... De fapt, ce doriți, domnule?... Cred că nu am înțeles prea bine...
– Nu-ți fă probleme, spuse celălalt, zîmbind cu superioritate. Ai auzit bine; nu am nume.
Androidul își aplecă privirile.
– Dacă îmi permiteți, domnule, asta înseamnă că...
– Crezi cumva că sînt un infractor? Crezi că am fost trimis aici în calitate de condamnat pe Marele Inel și de aceea mi-am pierdut numele?... Nu. Te înșeli, prietene. ACOLO, nu țin minte să se fi întîmplat vreodată o infracțiune în dauna vreunui om...
– Mi-aș permite totuși să observ, domnul meu, că...
– Ascultă; n-ai vrea să renunți la acest stil victorian de conversație?
– Stimate domn, spuse androidul cu greutate, eu sînt originar din laboratoarele Universității Oxford de acum 166 ani. De aceea... Iertare, domnul meu!
– Bine, bine. La naiba cu stilul tău! Fii atent aici: eu, pur și simplu, am evadat de pe Marele Inel. Înțelegi?
– Dacă nu mă înșel, stimate domn...
– Nu, nu te înșeli. Acesta este primul caz. Pentru prima oară de la terminarea RĂZBOIULUI DE DOUĂ ORE o ființă omenească se reîntoarce de bună voie și nesilită de nimeni pe Pămînt. Bătrîna planetă a cam fost neglijată în ultimul timp. Marele Inel, timp de zece ani...
– Iertare, domnul meu; zece ani și trei luni a durat construirea sa, iar intensitatea radiațiilor pe Terra a crescut chiar și după aceea; mai puțin Asia Mică, Africa de Nord și zona Amazonului. La acest uriaș exod au luat parte toți oamenii rămași în viață; cam... o jumătate de miliard.
– De atunci ne-am înmulțit, prietene. Sîntem deja vreo șase miliarde și jumătate. Dacă vom continua în acest ritm, atunci va trebui să ne gîndim la extinderea Marelui Inel. Numai că așa ceva nu se va întîmpla...
– Dacă îmi este permis, domnul meu, asta, cu îngăduința dumneavoastră, este cam ilogic. A fost prevăzută construirea a noi și noi Inele în apropierea Lunii, eventual și mai departe...
– Stai, stai! Nu mă crede un găgăuță! Asta o știu și eu. Nu despre asta e vorba, ci de... Cumva te plictisesc?
Androidul se grăbi să își ceară scuze. Omul reluă:
– Bineînțeles că te plictisesc! Atunci să trecem la fondul problemei. Ascultă, ce-mi poți oferi?
– Sînt dezolat, domnul meu, orice robot care pătrunde în acest oficiu trebuie să beneficieze de îndrumarea mea. Așa sînt eu programat... Dar, cu oamenii... Bineînțeles, aș putea să mă reprogramez, dar asta nu ar fi normal. Am fost făcut pentru o anumită muncă și mă conformez.
– Foarte corect! Eu tocmai pentru asta am venit! Conformează-te!
– La ce vă pricepeți, domnule, dacă îmi este permis să vă întreb?
– Înot foarte bine, doar în stilul delfin nu mă prea descurc... Sînt bine făcut și am intenții bune... Cred că există în mine suficient curaj ca să-mi risc viața pentru un țel nobil...

Aici, androidul se înclină curtenitor în semn de aprobare.

– Sînt convins...

– Ce să-ți mai spun? Mi-ar plăcea foarte mult să cînt... Nu-i destul?... Detest crema de căpșuni sintetică... Nu ajunge?... Sus, în districtul Baffin, poți găsi un om de zăpadă făcut de mine încă de acum două săptămîni...

Androidul clătină neconvins capul. Zise:

– Cred, stimate domn, că nu veți avea ce face cu toate acestea, aici, pe Pămînt...

Aducîndu-și brusc aminte de ceva, omul exclamă:

– Stai. În plus, știu să călăresc. În fața porții mă așteaptă calul. L-am ademenit cu ovăz... Nu știi ce-i aia „ovăz"?

– Mă tem, domnul meu, că diodele mele...

– Nu te forța. Nu pentru asta ai fost programat, ai dreptate!

– Dar, domnule, caii sînt periculoși! După RĂZBOIUL DE DOUĂ ORE rasa lor a suferit o asemenea mutație genetică încît...

– Știu, știu! Era cît pe ce să mă muște de beregată. Dar acum mă suportă acceptabil. Și din goana calului pot foarte ușor să nimeresc ținta...

– Cu ce anume, domnul meu, dacă îmi este permis?

– A... Cu praștia! Mi-am făcut și o praștie!... Nici asta nu știi ce e?

– Armă balistică extrem de primitivă, mîrîi jignit androidul.

– Primitivă, dar... verificată! Deci... cam asta știu să fac. Spune-mi, te rog, unde aș putea fi folositor?

– Mă tem, stimate domn, că pe Pămînt, nicăieri. Vedeți...

– Văd. Dar eu m-am prezentat și aș vrea...

– Absolut, domnule, undeva sînt obligat să vă repartizez. Țineți mult la Terra?

– Da, exclamă visător omul, aici aș vrea să trăiesc... Timpul radiațiilor periculoase a trecut...

– Bineînțeles, domnul meu, numai că doleanțele dumneavoastră...

– Dar n-am așa ceva!

– Atunci nu pot să vă spun decît atît: cu îngăduința domniei voastre, vă voi îndruma spre rezervația sălbăticiților...

– Acolo unde se află cei cu mutații genetice?

– Din păcate.

– Cei de acolo nu pot fi refolosiți nicăieri?

– Exact, domnule. Ați găsit cuvintele potrivite.

– Perfect! Fac eu ordine și acolo!... Îmi poți da o trimitere?...

– Fără îndoială. Îmi permiteți, însă, o întrebare?

– Te rog.

– Dumneavoastră, dacă nu mă înșel, v-ați născut pe Marele Inel...

– Bineînțeles, zise uimit omul, unde altundeva aș fi putut?

– Și bănuiesc că niciodată...

– Nu. Niciodată nu l-am părăsit. Și nici nu mi-am dorit vreodată să îl părăsesc, decît pentru... Terra! Pentru mine, asta-i marea aventură. Pînă și bunicul meu s-a născut pe Marele Inel unde se poate trăi ușor pentru că primim totul de-a gata de aici, ca și de pe celelalte planete, datorită muncii roboților androizi. Trăim în confort, dar în prea mare confort; gravitația de acolo e doar pe sfert din cea terestră...

Androidul adăugă:

– Așa s-a hotărît în Sfat, acum 150 ani...

– Da, reluă omul, nu e rău așa. De atunci viața sportivă însă a luat o amploare nemaiîntîlnită...

– Tocmai; cu o gravitația așa de mică puteți sări foarte mult.

– Da. Dar... numai acolo, pe Inel.

Androidul exclamă stupefiat:

– Iertați-mă, domnul meu, dar nu vă înțeleg... Acolo sus totul este ideal pentru viață... Dacă nu aveți nimic împotrivă, este complet ilogic ceea ce...

– Ascultă, pentru mintea ta asincronă firește că-i absurd! Explicația nu ține de... cibernetică! Dar te vei obișnui. Te vei obișnui, pentru că... eu sînt abia primul, DAR NU ȘI ULTIMUL. Vor fi din ce în ce mai mulți cei care își vor pregăti evadarea... Vor face sport... Își vor dezvolta musculatura... Dar nu pentru a ajunge campioni la sărituri pe Marele Inel! Vor fi din ce în ce mai mulți cei care îl vor părăsi și se vor întoarce ca să-și ia din nou în stăpînire proprietatea! A TREIA GENERAȚIE s-a plictisit de viața asta! Înțelegi?...

– Înțeleg, spuse cu jumătate de gură androidul.

– Aiurea! Nu înțelegi nimic... Dar vei înțelege, amice, o dată... AICI... PE PĂMÎNT, OMUL ARE GREUTATE ȘI ORICE LUCRU ÎNTREPRINS DE EL ARE DECI O GREUTATE! E un adevăr elementar, băiete; fără greutate nu are nici un rost să trăiești!...

– Iată, domnul meu, actul de trimitere în rezervație. Vă doresc mult succes!...

– Mulțumesc. Adio, prietene! Nu cred să ne mai revedem...

– Am onoarea, domnule...

– Ascultă! Și mai pune-te la punct cu psihologia umană. Ține minte: eu sînt doar primul!...

Se întoarse și părăsi încăperea. Liniștea care se lăsă fu spartă de nechezatul unui cal. Androidul redeveni brusc rigid și ordonă cu glas puternic:

– CX!

– Aștept dispoziții!...

– Trimite-mi-l din nou pe nebunul acela de croitor matematician... Simt o nevoie grozavă să discut cu o persoană LOGICĂ!

Traducere de LIVIU PÎRȚAC



Desen de RADU CANCIOVICI

CAMIL BACIU

ARAGUA

(Urmare din numărul 476)

Un om mărunt, învelit în pelerină, urcă scara teugii și, ajungînd sus, se rezemă de balustradă, la douăzeci de metri de noi. Își aprinse o țigară și rămase nemișcat privind spre larg.

— Mi-e frică! șopti dansatoarea. Haide să plecăm.

— De cine ți-e frică?

— De dînsul.

— Dar cine e?

— L-ai uitat? A venit aseară să întrebe dacă elefantul a lovit pe cineva. Imediat după plecarea vaporului.

— E dresorul animalelor, nu?

— Da.

— Și de ce ți-e frică de dînsul?

— E un om rău. Es un malvado.

— Iarăși „om rău"! Îl cunoști?

— Oh, toată lumea îl știe în Antile și se ferește de el! Apare și dispare, cu animalele după dînsul, și nu dă bună ziua nimănui. Și animalele se tem de el, cu toate că înțelege limba lor și le vorbește tot timpul.

— Înțelege limba animalelor! Seniorita!... Cum poți să crezi toate astea?

— Cred, fiindcă am auzit cum le vorbește.

— Animalele n-au limbă ca noi, oamenii. Poate să țipe la ele sau să facă „sangh... sangh..." ca italianul, dar...

— Ssst!

Dresorul se întoarse pe jumătate, iscodind colțul în care ne aflam, dar nemaiauzind nimic își reluă poziția de mai înainte.

— A auzit cînd ai făcut așa... din gît... Ai văzut? Aude ca un animal. Are și urechi mai mari decît trebuie, și ochii rotunzi ca de panteră... Rotunzi și albaștri deschis... Oh, tu nu știi, dar aici, în Antile, umblă fel de fel de oameni... S-au amestecat, venind din toate părțile, fiindcă își închipuiau că banii se cîștigă ușor... Și au venit pe capul bieților indieni — conchistadori, preoți, ostași. Și ocnași eliberați... Din Italia, și din Spania, și din Franța. Și ăsta are o mutră de ocnaș... Tu încă n-ai umblat prin porturile Antilelor, n-ai văzut ce fel de oameni sînt... Portoricanii s-au jucat ieri cu cuțitul. E numai un joc — să tai cureaua adversarului ca să-i cadă pantalonii —, dar uneori cuțitul intră în burtă pînă la mîner... și cu mîner cu tot...

— Și la noi în porturi oamenii se băteau și se tăiau. Acum nici nu-ți vine să crezi că oamenii se înjunghiau în urmă cu douăzeci de ani după ce se îmbătau...

— Nu, niciodată nu se putea întîmpla la voi ce se întîmplă aici! I-ai auzit pe băieți cum cîntau?

Mirlinton mirlitet
Mirlinton ribon, ribet...
Mirlitet mirlito...

Se cîntă cînd cineva e înjunghiat, sau cînd se joacă „el juego del cuchillo"*. Ocnașii fugiți din Europa au adus cîntecul aici. Oh, rumano, o să mai vezi multe în Antile. Să nu te miri de nimic, dar să te ferești... Îți plac femeile, însă ești ca un copil și te repezi... Îl auzi cum vorbește singur?

Am tăcut și mi s-a părut, într-adevăr, că omul rezemat de balustradă vorbește, dojenind pe cineva. Printre acordurile ghitarelor vocea lui abia se distingea și aș fi putut să-mi închipui că fredonează dacă, din cînd în cînd, n-ar fi chicotit. O umbră lunguiață, ca de copil, se desprinse de lîngă el și fugi în jos pe scară.

---

* Jocul cuțitului (n.a.).

— Maimuța! șopti dansatoarea. A stat de vorbă pînă acum cu maimuța! Brr... O să-mi fie frică toată noaptea... Mă lași să-mi rezem capul de umărul tău? Vezi, aseară nu mi-aș fi putut închipui că o să-mi placi... Stăteai încruntat, cu mîinile în șolduri, furios că vaporul nu pleacă... Și acum îmi place să stau de vorbă cu tine... Nu, nu mă strînge așa, vreau să văd stelele și să mă gîndesc... Să mă gîndesc...
— La ce, seniorita?
— Te-am mai rugat să nu-mi spui seniorita. Spune-mi Pilar.
— Așa se obișnuiește?
— Nu știu dacă așa se obișnuiește, dar așa îmi place și te rog să mă asculți.
— Bine, Pilar.
— Așa... Și eu o să mă gîndesc la... nimic. E foarte bine... Gîndurile îți curg prin cap... se pierd... și iar vin înapoi... singure... Și care se oprește e gîndul cel adevărat... Trec... trec... trec... O să stați chiar un an la Mexico?
— La Mexico, apoi la Monterrey, Guadalajara... Sîntem veniți în schimb de experiență și o să călătorim foarte mult. De la Tapachula și pînă la Ciudad Juarez, în nord.
— Ohoho... N-o să mai ai timp nici să te bărbierești și o să-ți crească o barbă lungă și neagră!
— O să am o barbă cu multe fire albe și o să mă duc la frizer să mi-o... negreze...
— Să... ce? Să ți-o înnegrească, poate, nu să ți-o negreze! Greșești așa de caraghios, dar mie îmi place grozav cum greșești. Cînd o să vorbești spaniolește bine, peste un an, poate că n-o să-mi mai placi atît de mult!
— Cum „n-o să-ți mai plac"? Doar n-o să ne mai vedem?!
— Cine știe... Poate o să strîng banii mai repede... Dar pînă atunci o să-ți găsești o fată aici... Sînt fete frumoase, foarte frumoase... cu sînge iute, care iubesc din toată inima... Și tu ești un băiat slab și cald, ca un motan care fuge pe acoperiș și asta o să le placă... Oh, au dispărut stelele.
— Sînt sub nori.
— Și norii? Cum au venit norii deodată?! Oh, știam că ăsta o să strice vremea! De aceea a și stat de vorbă cu maimuța. Nu e om, e diavolul!
— Pilar!
— Lasă-mă! Tu nu crezi în nimic! Nu știi că peste tot se ascund duhurile apei și munților, duhurile animalelor și copacilor. Ăștia sînt zeii Antilelor și el i-a supărat. Niciodată, în septembrie, aici nu trebuie să ațîți tornadele! Simți c-a început să bată vîntul?
— Da, se simte!
— E vîntul de sud! Flora, horribila! O să înceapă furtuna, rumano! Și n-am aprins nici o lumînare Santei Luiza de Tornados, apărătoarea celor plecați pe mare!
— Am aprins eu una.
— Tu? Rîzi de mine!
— O lumînare de ceară albă, răsucită, pictată cu aur și cu lac roșu și albastru.
— Oh, dar asta e o lumînare pentru Marea Procesiune, nu pentru furtuni!
— Înseamnă că don Esteban m-a păcălit.
— Cine e don Esteban?
— Unuia căruia i-am dat bani să cumpere o lumînare pentru mine.
— Te-a înșelat! Uite cum suflă vîntul. Mi-e frig... Și diavolul ăsta nu se mișcă. Parcă a înțepenit acolo. Pfii, cum suflă... O să ne smulgă de aici... Și cerul nu mai e negru!... Oh, Santa Luiza, apără-ne! Cerul s-a îngălbenit!... Vine uraganul!

O rafală se năpusti pe neașteptate asupra noastră atît de violentă, încît ne smulse de lîngă balustradă și ne aruncă spre mijlocul teugii. O a doua o răsturnă pe Pilar și răsucindu-l pe dresor ca pe un titirez îl azvîrli spre noi. Se ciocni de mine mormăind un „disculpe, senior"* și în clipa ceea un fulger îi lumină fața. Sub coroana părului negru și lucios, fruntea îi era cuprinsă de o bandă îngustă, metalică, de care spînzu-

* Scuzați-mă, domnule (n.a.).

rau două fire prelungi, aurii. Mă privi o frîntură de secundă cu ochii săi mari, albaștri-alburii, de panteră, și, mormăind încă un „disculpe, senior", dispăru de pe teugă cu un salt imens, de animal de pradă.



Pilar se ridică sprijinindu-se de brațul meu și-și făcu două cruci mari, cu ochii țintă la cerul îngălbenit. O lumină oarbă izvora din norii ce acopereau vaporul ca o cupolă pîsloasă, înăbușitoare. Aerul părea a se fi încălzit ca prin farmec și vreme de cîteva clipe nu se auzi nimic în afară de clipocitul valurilor sparte în prova. Apoi trei fulgere mute țîșniră unul după altul din cupola gălbuie, dezvăluind un cer acoperit de horbote cenușii, imense, ce păreau să izvorască din ocean.

— Santa Luiza! Santa Luiza! murmură Pilar și ochii ei cafenii se măriră de groază. Apără-ne de uraganul diavolului, Santa Luiza!

Vîntul căzuse cu totul și nu mai simțeam nici adierea născută de înaintarea vasului. Totul, oceanul, cerul, sunetele păreau să fi fost învelite într-o pîslă moale, umedă și caldă. Și acalmia aceasta, ca și lumina palidă, cernută de sus, mă înfiorau. Ținînd-o pe Pilar pe după umeri am împins-o ușurel înainte, apropiindu-ne de scara principală a teugii. Pașii noștri răsunau sec în liniștea adîncă și dinspre tribord le răspunse un muget furios. Era elefantul care simțea apropierea furtunii. Umbrele dansatorilor încremeniseră, ghitarele tăceau și elefantul își ridică trompa — o vedeam legănîndu-se în dreptul lampioanelor — și sună încă o dată ca un trombon răgușit. Tigrul de Bengal mîrîi furios și maimuțele țipară plîngăreț, nazal, ca și cum ar fi mirosit sînge. Rumoarea vocilor crescu, agitată, și toți porniră să fugă de colo pînă colo — ofițerii, Narincho și prietenii lui, dansatoarele, preoții, ținîndu-și cu grijă poalele sutanelor, și negustorii, însoțiți de secretarii lor. Ironic, provocator, cineva reluă un twist și îl văzui pe bondocul portorican legănîndu-se și frîngîndu-se din mijloc printre călătorii speriați.

Și, brusc, o masă de apă se prăbuși de sus, ca un val uriaș, umplîndu-mi ochii și gura, gata să mă smulgă de pe scara pe care mă oprisem. Pilar se sprijini de mine și am coborît ultimele trepte prin șuvoaiele groase ale ploii care măturau puntea centrală și pasarelele.

— Asta e bine — spuse Pilar, rîzînd, cu părul ud, răscolit. Asta e bine. Poate o să treacă prin altă parte. Să fugim înăuntru.

— Acum nu mai are nici un rost.

Apa îmi umpluse buzunarele și pantofii gîlgîiau. I-am descălțat și Pilar se descălță și ea. Apoi ne-am refugiat lîngă careul central, privind ploaia ce făcea puntea să fiarbă.

— Poate o să treacă prin altă parte — repetă Pilar. Ploaia e bună. Vîntul e rău. Și la voi plouă la fel?

— Mai încet. Cu mai puțină apă.

— Oh. Aici totul e mult — apa, furtuna, copacii, animalele... Și dragostea.

Plescăiam amîndoi din picioarele goale, cu figurile strălucind de apă. Și începea să fie frig.

— Dragostea... am spus și m-am oprit.

Era caraghios să vorbesc despre asta cu haina pusă în cap și pantalonii suflecați.

— Ți-a crescut barba — spuse Pilar. Arăți ca un mexican acum.

Ploaia încetă pe neașteptate, ca și cum cineva ar fi închis un robinet. Bălțile sticleau netede pe punte și vocile călătorilor se auziră din nou.

— Am scăpat! am spus. Ne-am speriat degeaba!

O rafală de vînt rece țiui în cordaje, făcînd saulele să vibreze.

— N-am scăpat — spuse Pilar. Dar poate o să treacă departe de noi.

Un val izbi vasul dinspre babord, apoi încă un val și încă unul, fără întrerupere și parcă iscate din senin. Nava porni să se legene și bălțile de pe punte se prelinseră într-o parte și într-alta.

— Să mergem înăuntru! mă rugă Pilar. Nu mai e nimeni afară decît omul ăla.

Sub pasarelă se contura silueta dresorului care continua să fumeze. Împrejurul său erau așezate cuștile animalelor și el se plimba încetișor prin fața elefantului.
— Mi-e tare frig — urmă Pilar. Vino!
Mă luă de mînă și coborîrăm în salonul clasei a doua. Călătorii erau adunați în jurul meselor mici de lemn negru, lustruit, jucînd cărți, bînd și fumînd trabucuri al căror parfum greu umpluse încăperea. Danovici o măsură pe Pilar de sus pînă jos cu o privire acuzatoare, apoi îmi adresă un zîmbet plin de subînțelesuri care-i subția buzele și mai mult.
— Să ne punem haine uscate și să ne întoarcem — spuse Pilar. Sau vrei să dormi?
— Nu mi-e somn — am spus. Și e prima mea noapte pe Marea Caraibilor.
Mă strînse ușor de braț și în aceeași clipă podeaua îmi fugi de sub picioare și mă lovii cu spatele de perete. Zuruind, paharele căzură de pe mese și toată podeaua se acoperi de cioburi. M-am apucat strîns de stîlpul care era cel mai aproape și Pilar făcu la fel. Călătorii înconjurară mesele cu brațele pentru a feri paharele care încă nu se spărseseră, dar zguduitura următoare rostogoli cîțiva dintre ei pe jos în hohotele celorlalți.
— Gradul nouă! strigă cineva.
— Zece! țipă altul.
— Ți-e rău? mă întrebă Pilar.
— Încă nu.
— De ce spui „încă"?
— Fiindcă n-am mai călătorit pe furtună, și nu știu ce-o să urmeze.
— Du-te de stai culcat.
— Nu. Mă duc pe punte.
— Oh, sus e rău acum. Valurile cresc.
— Aici pute a alcool și a tutun.
Unul cîte unul, călătorii se ridicară și, ținîndu-se de stîlpii subțiri ai salonului, se îndreptară spre ieșire. Femeia de la bar luă o mătură lungă și începu să adune cioburile, țopăind dintr-o parte într-alta, amețitor de repede.
— Ți-e rău — spuse Pilar. Haide, arată-mi unde e cabina ta. Grăbește-te.
Fără să răspund, m-am întors cu fața la perete căci unul din preoți își desfăcuse gulerul aproape rupîndu-l și acum vomita spasmodic. Pilar mă luă de mijloc și mă trase după ea.
— Nu vreau în cabină! am mîrîit. Mă duc pe punte.
— Mergem sus — spuse ea cu blîndețe. La aer.
Am urcat treptele aproape fără să le văd, silindu-mă să par indiferent.
— Încă puțin! spuse Pilar. Nu privi marea.
Nava se legăna ca turbată de pe o parte pe alta și vîntul vîjîia cumplit. Creste albe de spumă se ridicau pînă la mine bufnind și urlînd și mi-am încleștat degetele cu disperare de bara rotundă a bordajului ca să nu fiu aruncat în mare. Orizontul se ridica și cobora și mișcările lui se transmiteau stomacului și gîtlejului meu, contractîndu-l dureros.
— Înapoi! strigă Pilar, încercînd să mă desprindă de parapet. Înapoi!
Mă smulse cu forța și ruliul ne aruncă pe amîndoi printre lăzile cu animale. O umbră se ridică în întîmpinarea mea și două brațe mă apucară cu putere, sprijinindu-mă.
— Priviți cerul, senior — spuse o voce adîncă. Priviți cerul și respirați adînc.
Dresorul îmi cuprinse încheietura mîinii și strînsoarea degetelor sale mă liniști ca prin farmec.
— Apropiați-vă, seniora — îi spuse lui Pilar. Nu vă temeți, Pilar nu răspunse, privindu-l încruntată, și atunci el izbucni în rîs:
— Oh, copii ai Antilelor. Pasiuni fierbinți, rațiune întunecată. El suenio dela razon produce monstruos.*

* Somnul rațiunii produce monștri (n.a.).

— Goya — am spus. Caprichos.
— Si, senior — încuviință amuzat. Goya. Cel mai mare spaniol, creatorul de monștri!
Vorbea ținîndu-mă de mînă și deasupra noastră se scurgeau rotogoale negre de nori.
— Asta e Flora — urmă el. Poartă cel mai gingaș nume dintre tornadele Caraibilor și e, poate, cea mai violentă.
— Tu ai stîrnit-o — spuse înăbușit Pilar.
— Îmi pare rău, seniora — răspunse gînditor dresorul. Din păcate, asta nu-mi stă în putință, cu toate că un șirag de explozii fierbinți ar putea dirija cicloanele după dorința noastră. Dar exploziile sînt folosite astăzi la altceva.
— Tu l-ai stîrnit — repetă Pilar cu înverșunare, tremurînd.
— Frumoasă dansatoare, nu mă ponegri — spuse dresorul și-și apropie mîna de frunte.
Am văzut în clipa aceea o scînteie alb-albastră, unindu-i sprîncenele cu vîrful degetelor, și fui scuturat de un fior în același timp cu Pilar, care încremeni.
— Atmosfera e foarte încărcată — spuse dresorul ca pentru a se scuza. Sîntem plini de electricitate pînă în vîrful unghiilor. Nicăieri, ca aici, masele acestea de aer nu se ciocnesc cu mai multă violență, cu o mai mare energie. Nici cicloanele Mării Arabiei, născute lîngă insulele Laquedive și Maldive, nici cele din Golful Bengal, pornind din apropierea insulelor Siciberi, Andamali și Mergui, nici taifunul care bîntuie coastele mexicane, venind dinspre insulele Cliperton, nici cicloanele japoneze, australiene, uraganele, taifunurile, tempestele nu ajung la trei sute de kilometri pe oră, ca Flora, ce galopează pe urmele noastre.
— Santa Luiza! se închină Pilar.
— Santa Luiza! repetă dresorul. Dar înaintea ei să ne încredințăm soarta în mîinile căpitanului corabiei. Aerul e încărcat cu electricitate pînă la refuz și vîntul a căzut. Asta înseamnă că centrul tornadei se apropie de noi și numai un golf adînc ne poate salva, golful de la Ceramon.
— Nu cobi! strigă Pilar. Aici nu există golfuri, sîntem în plină mare!
— Uscatul e aproape — spuse dresorul aspru, nebănuit de aproape. Animalele îl simt.
Îmi făcu semn să mă apropii de cușca tigrului și văzui în lumina legănată a lampioanelor fiara care adulmeca spre tribord.
— Animalul simte — urmă dresorul — ceea ce oamenii nu pot înțelege decît cu ajutorul aparatelor. Dar căpitanul, senior, are radar la bord...
— Și atunci...?!
— Riscă. Trebuie să ajungă în zori la Guanero și o s-o facă dacă uraganul n-o să ne prindă din urmă.
— Dar dumneavoastră, senior, dumneavoastră care cunoașteți atît de bine marea aceasta, și porturile ei, de ce v-ați îmbarcat? Înseamnă că n-ați presimțit furtuna?!
— Ba da, senior.
Nu-i vedeam fața, dar bănuiam că zîmbește luîndu-mă peste picior.
— Îmi pare rău — am spus. Dar vă bateți joc de mine.
— Nicidecum, senior — răspunse el cu aceeași voce egală. Nu mi-aș îngădui asta niciodată, mai ales în asemenea momente.
O lumină orbitoare ne învălui și văzduhul fu zguduit de un trăsnet.

— Începe — rînji dresorul. Începe, în sfîrșit, senior. Acum, scapă cine poate.
Borul pălăriei largi îi acoperea fața pe jumătate, dar nu putea ascunde firele metalice, aurii, care-i atîrnau pe după urechi. Cu o mișcare grăbită le îndreptă așa cum fac femeile cu buclele rebele și, înclinîndu-se, ne întoarse spatele.
— Diavolul! șuieră Pilar. Diavolul cu pelerină! Ai văzut cînd i-a țîșnit fulgerul pe ochi?
— Nu era fulger și cred că nu e diavolul. E ceva mult mai interesant.
— Piară în focurile iadului! blestemă Pilar. Și acum vino la căpitan! Să-l silim pe

banditul ăsta să caute un adăpost!

— E zadarnic, Pilar. N-o să ne asculte.

— N-o să ne asculte?! Cînd tornada e deasupra noastră?!

Îmi aruncă o privire clocotind de furie și din cîțiva pași urcă scara cabinei de comandă.

— Caprichos! hohoti o voce în spatele meu. Ya es hora*, senior. Tornada va da totul peste cap. Gingașa doamnă se va transforma în panteră, domnii în lupi, mistreți, rinoceri. Animalele mele vor deveni umane. Ya es hora, senior.

O ușoară tremurătură zgîlțîi puntea sub picioarele mele. Nu-mi ardea de filozofie. Acalmia înăbușitoare îmi întinsese nervii la maximum. Și totuși omul acesta sumbru și burlesc mă fascina. În ciuda înfățișării sale bizare, îmi da o senzație de liniște și de siguranță.

— Cel mai bun lucru pe care-l aveți de făcut ar fi să vă duceți în cabină. Să vă adunați lucrurile. Să faceți o mică legătură din ce aveți mai prețios...

— Banditul, criminalul! răsună vocea lui Pilar deasupra noastră. M-a dat afară, porcul! Rumano, urcă la el și învață-l să se poarte cu o femeie! Urcă la el! Acum! Acum!

— Seniora — pronunță nespus de melodios dresorul. Frumoasă seniora, n-ați ales timpul potrivit pentru ceartă.

Se aplecă puțin înainte, de parcă ar fi vrut să se îndrepte spre ea, dar se răzgîndi și rămase pe loc.

— Coborîți la bar — urmă. O să vorbesc eu cu senior capitano. De altfel, e un om de înțeles.

Își duse mîna la tîmplă și ceva îi licări între degete. Se juca cu cercelul împletit pe care-l purta după ureche.

— Fără îndoială că el însuși s-a gîndit să ducă vasul spre țărm. N-aș fi dorit așa ceva, dar sînt prea mulți oameni pe bord. De aceea trebuie să acostăm.

Valurile care loveau coastele navei se umflară deodată și se sparseră sub picioarele noastre. Un șuier subțire, ascuțit, tăie sarturile, retezînd parcă arborele trinchet. Aerul era cald, sărat și avea miros de alge.

— Toată lumea sub punte! duduiră megafoanele. Pînă la noi dispoziții, toată lumea e invitată să coboare sub punte. Vom acosta în portul cel mai apropiat pînă la potolirea furtunii.

— E totuși un băiat de înțeles, căpitanul — spuse dresorul foarte încet. Și tot atît de încet adăugă: Oh, Karait, învățătorule!

Luînd-o pe Pilar de braț, am coborît din nou în salonul clasei a doua. Am cerut un whisky și băutura ne-a înviorat.

Olivotto și Piticu apărură și ei, somnoroși, palizi și, de cum mă văzură, izbucniră în rîs.

— E greu — spuse italianul. E greu să faci curte la paralela 20°.

Piticu surîse înțelegător și după cum mă priveau am înțeles că arăt prost. Văzîndu-i, Danovici se apropie chicotind.

— În afară de lirism — spuse —, e nevoie și de un sistem nervos bun. Dar să dai de mîncare la boboci cu frumoasa alături...

Era vulgar, ceea ce n-aș fi bănuit despre el. Totdeauna afectînd aerul unui om trecut prin lume, folosind arabescuri desuete de retorică, îmi părea a fi un individ acru, dar cultivat. Iată însă că teama îl făcuse să-și piardă aerul prețios și distant pe care și-l lua de obicei.

— Nu e bun prea mult whisky — spuse Pilar, matern. Nu mai bea.

— Ai și ajuns sub papuc — mă compătimi italianul. Niciodată n-ai știut de cine trebuie să te ferești.

„Regina Maab" se legăna și se scutura cu furie, trosnind din toate încheieturile și tot ce nu era bine prins se rostogolea de colo pînă colo. Alcoolul mă încălzise și

* A sosit timpul — titlul unei celebre acva forte a lui Goya din seria „Capriciile", ca și „Somnul rațiunii produce monștri" (n.a.).

greața se amesteca acum cu un soi de euforie. Aș fi vrut să-i mîngîi pe italian și pe Piticu, fiindcă mă priveau cu duioșie și aș fi îngenuncheat să sărut mîinile lui Pilar, care mă păzise să nu cad în valuri și care nu mă lăsa să mă îmbăt. Dar nu înțelegeam de ce toate se scuturau atît de tare împrejur — chipurile oamenilor, bagajele de mînă, femeia de la bar. Și cu atît mai puțin îi pricepeam pe cei trei preoți mulatri care se rugau în genunchi, unul lîngă altul.

— Unsprezece — hîrîi unul din negustori, căscînd gura mare. Gradul unsprezece!

— Fiți calmi! mugi megafonul. „Regia Maab" a trecut cu bine prin furtuni mai mari. Părăsiți saloanele și treceți în cabine. Fiți calmi. Treceți în cabine. Vom acosta în curînd în cel mai apropiat golf. Fiți calmi.

— Oh, Santa Luiza de Tornados! am murmurat. Două furtuni în douăzeci și patru de ore... E prea mult... Și lumînarea cu lac roșu și albastru...

— Ce spui? mă întrebă Pilar.

— Nimic...

— Aha, vorbești românește!

— Da... Cu sfinții voștri.

— E beat — spuse Pilar. A băut prea mult! Dacă sînteți prietenii lui, duceți-l în cabină și culcați-l.

Asta era prea mult — să fiu „dus" la culcare.

— Nu vreau! m-am răstit. Mă simt foarte bine aici.

Și deodată mi-am amintit de pilotul avionului care spusese că vor continua călătoria după o zi, cel mult două, de întrerupere la Ponce. Nu cumva știuse ceva despre tornadă? Evident, barometrele de bord trebuie să fi arătat o scădere primejdioasă de presiune!

— Ce porci! am mormăit. Știau... Aveau barometru. Știau, fir-ar ai dracului de porci!

— Ce știau? întrebă Piticu. Ce tot bodogănești?

— Ăia știau. Piloții. Și au spus că avionul o să-și reia... asta... o să-și reia cursa după două zile... Le era teamă de ciclon... Dar nu ne-au avertizat... Porcii...

— E mai beat decît credeam — spuse Piticu. L-a turtit răul de mare.

— Și pe mine — gemu Olivotto, încovoindu-se. Mi-e gura plină de apă și-mi țiuie urechile.

— În cabină! porunci Piticu. Corpul întins se relaxează și relaxarea e bună acum. În cabină toată lumea: ia-ți la revedere de la această frumoasă domnișoară care-și bate joc de noi.

Înainte de a protesta, mă apucară fiecare de cîte un braț și mă traseră spre ușă. Ne-am înclinat, mormăind un „buenos noches", și Pilar ne răspunse reverențios, apoi se apropie de bar și ceru cu voce tare un pahar de gin.

— Are niște priviri de panteră — sughiță Piticu pe coridor. Toți au fețele de un cot și ea rîde și bea.

— Și cum bea! suspină Olivotto. L-a distrus pe donjuanul nostru, l-a băgat sub masă.

— Eu... am încercat să spun. Eu n-am... nu sînt...

— Gura! ordonă Piticu. Protestele mîine dimineață!

— Va fi una dintre cele mai frumoase dimineți — șopti Danovici din spate — pentru că urmează uneia dintre cele mai frumoase nopți.

— Pe teugă... am început din nou furios.

— Fără confidențe — mi-o tăie Piticu. Nu vezi că abia mai respiri?

Podeaua îmi fugi de sub picioare și m-am izbit cu tîmpla de peretele stîng al coridorului, apoi m-am rostogolit pe o coastă, oprindu-mă în peretele opus. Olivotto căzu peste mine și Piticu ne ajută să ne ridicăm și să-l ocolim pe Danovici care, sprijinit cu fruntea de canatul unei uși, vomita, tresărind din tot corpul. Coridorul se legăna, gata să se dea peste cap, și mergînd din perete în perete ne-am prăbușit în cabină.

Patul meu era sus, peste cel al lui Olivotto, dar n-am avut putere să mă cațăr pînă la el. M-am întins pe jos, cu mîinile și picioarele răschirate, și am închis ochii ca să

nu mai văd cum totul se leagănă, întorcîndu-se cu josul în sus. Chiar cu ochii închiși simțeam tangajul uriaș, îl simțeam în palme și în genunchi, sub furca pieptului și, mai ales, sub maxilar, la rădăcina limbii, ca un nod gros ce mă înăbușea, apăsîndu-mă pe omușor. Parchetul podelei se muiase, gata să se desfacă, și, o dată cu el, se muia, se scufunda totul înainte și înapoi. Stomacul răspundea pendulării prin crispări dureroase, gata să irupă, genunchii îmi tresăltau lipindu-se de piept, iar mîinile mi se răsuceau, căutînd să se sprijine de ceva stabil.

— Să căutăm medicul de bord — spuse Olivotto, undeva, departe, deasupra mea. De-abia mai răsuflă.

— E alcoolul — răspunse înăbușit Piticu. A băut cînd nu trebuia.

— Să-l duc la aer.

— Nu. Lasă-l aici. Măcar de-am scăpa cu bine.

Continuară să mormăie, mari și cenușii, în vreme ce greața mă pătrundea pretutindeni, o greață moale, de leșin. Timpul se scurgea greu, într-o lumină leșioasă, și mă rugam să se facă ziuă ca să pot ieși pe punte. Brusc, ceva mă izbi în frunte, deasupra nasului, gata să-mi zdrobească țeasta și legănarea se opri. Capul mă durea și nasul îmi era plin de sînge, dar camera nu se mai învîrtea în jurul meu și putui să-mi strîng pumnii și să mă întorc pe o parte.

— Repede, sus! urlă Danovici cu disperare. Veniți după mine! Afară!

M-am ridicat clătinîndu-mă și pipăindu-mi cucuiul ce creștea de la o sprînceană la alta. Apoi am deschis ochii cu teamă, căci și pleoapele mă dureau, și am văzut că unul din scaune se răsturnase, lovindu-mă. Podeaua cabinei urca în pantă sub picioarele mele și taburetele, masa, lămpile cu picior și valizele noastre se adunaseră într-un colț, ca într-un magazin de vechituri. Așteptînd pendularea următoare, care să aducă totul la loc, am simțit că greața îmi revine, înecîndu-mi stomacul și încheieturile. Dar nimic nu se mișca și atunci am priceput că vasul s-a oprit în poziția aceea și un fior de gheață mi-a străpuns șira spinării, iar spasmul ce-mi strîngea gîtlejul se transformă într-un suspin involuntar.

— Sus, sus! țipă Piticu. Ce dracu te-ai oprit? Dă-i drumu'!

Olivotto apucă valizele la subsuoară și țîșni pe ușă, urmat de Piticu și de mine. Înainte de a mă putea feri, un puhoi de oameni se năpusti asupra mea, înghiontindu-mă, într-un vacarm de plînsete și răgete. Rostogolit printre umerii ce-și făceau loc pieziș, printre chipurile asudate cu ochii holbați, am fost împroșcat pe punte pînă în fața careului.

De sus, din cerul spart, curgeau cascade de foc alburiu, fierbînd. Mase de apă călduță, cu miros de praf de pușcă, se spărgeau, duduind, pe punte și un vuiet asurzitor îmi umplu urechile. Am deschis gura pentru a respira, dar o rafală de apă îmi strivi fața și pieptul și mă aruncă pe jos. Peste mine se rostogoliră cîțiva oameni, și o femeie fu răsucită și strivită de marginea careului. Cabina de comandă plesni într-o explozie de sticlă și fierărie, care zurui în jurul meu și totul păru că se frînge, urlînd și chiuind. Ghemuit pe scîndurile punții, cu capul între brațe, mă sileam să trag în piept aerul pe care vijelia mi-l sorbea de pe buze.

Și deodată vîntul căzu, lăsînd să se audă răpăitul ploii. Departe, spre larg, fulgerele se încrucișau în mănunchiuri dese, dar tunetul se auzea din ce în ce mai slab și mai depărtat.

Coverta „Reginei Maab" arăta ca pustiită de un incendiu. Parapetele erau smulse, teuga îndoită, arborele trinchet își flutura saulele smulse, iar din cabina de comandă nu mai rămăsese decît partea de jos, prinsă în chingi metalice. Femei despletite îngenuncheaseră, mulțumind Santei Luiza că ne apărase de tornadă. Păstorite de preoții mulatri conjurau uraganul să nu se mai întoarcă și să bată largul acoperit de sargasse.

Asta fusese deci o palidă imagine a Florei! Centrul ei — acela în care fierbeau fulgerele — se deplasa departe de noi, spre nord.

Ridicîndu-mă în picioare, am privit în direcția unde bănuiam că se află țărmul și în clipa aceea am înțeles că naufragiasem. Nava înțepenise cu prova în sus, ca și cum ar fi fost bătută în cuie.

— S-a terminat — mormăi Piticu în spatele meu. Se duce la fund. Repede, actele și instrumentele.

Ne-am deschis valizele și ne-am pus actele, scrisorile și fotografiile celor de acasă în pungi de celofan. Ne-am băgat apoi pungile sub cămașă și ne-am încheiat nasturii pînă la gît. L-am ajutat pe Danovici să-și împacheteze aparatele de filmat și am luat fiecare cîte unul.

În jurul nostru călătorii fugeau de colo pînă colo, plîngînd și strigînd. Nu erau mai mult de o sută de oameni, dar cu hainele lor colorate, cu pălăriile mari, cu mantiile fîlfîinde păreau cel puțin cinci sute. Fără să-i pese de vacarmul din jur, căpitanul navei conducea operațiile de salvare, urcat pe acoperișul timonei. Bărcile fură coborîte și țipetele, care se ostoiseră cîteva minute, crescură cu și o mai mare sălbăticie. Călătorii se aruncară asupra matelotilor ce păzeau scara tribordului, călcîndu-se unii pe alții.

— Stop! urlă comandantul prin megafon. Întîi femeile și copiii! Dau drumul la furtun!

În fața celor ce se îmbulzeau țîșni un jet de apă la mare presiune, ca o fîntînă arteziană. Cei aflați în primul rînd se dădură înapoi și femeile porniră să răcnească animalic, fără încetare. Lovind cu pumnii și picioarele, matelotii smulseră din grămadă cîteva femei și cîțiva copii, apoi doi bătrîni și-i ajutară să coboare pe scara tribordului. Cu toate că nu-mi era teamă că vom fi părăsiți la voia întîmplării, mi s-a strîns inima cînd i-am văzut urcînd în barcă și depărtîndu-se de vas.

De jur-împrejur, marea era răscolită de hulă. Valuri negre se spărgeau în coastele „Reginei Maab" și spuma lor atingea marginile punții. Și la fiecare izbitură mai puternică nava trosnea și se zguduia și cei rămași pe bord răspundeau cu un vaiet stins. Întorcîndu-mi privirile spre mormanul de bagaje al dansatoarelor, am văzut-o în vîrful lui pe Pilar, încovoiată, cu fața îngropată în palme. Mi-am aranjat hainele pe cît am putut, mi-am mai pipăit o dată cucuiul care se rotunjise de la o sprînceană la alta și m-am îndreptat spre ea.

— Santa Luiza! exclamă cînd mă zări. Cine te-a lovit așa?

— Mi-a căzut un scaun în cap!

— Oh, rumano, ai văzut marea noastră?! Santa Luiza, Santa Catalina, Maria de Concepcion! Tornada ne-a ocolit.

Se înclină, plecîndu-și fruntea cu umilință și murmurînd o rugăciune.

— Malul e departe! adăugă. La o milă! Căpitanul e un bou, un bou cu minte de capră! Vaporul se conduce cu mîna, nu cu copita! Stăpînii lui în loc să-l dea la cîini l-au pus comandant, să ne ucidă.

Mă privi furioasă, cu ochii scînteind, apoi fața ei brună se schiomonosi și izbucni într-un potop de blesteme.

— Dar de ce nu te dai jos de acolo? am întrebat. Femeile pleacă la mal, cu barca de salvare.

— Nu plec! Eu rămîn! Aici, în cufarul asta, am mantiile mele de pene — două mantii care nu se pot plăti nici cu aur, nici cu sînge! Și boul ăsta blond refuză să-mi încarce lada!

Va să zică asta era pricina furiei!

— Lasă-mi mie mantiile și du-te, Pilar. Noi rămînem pentru ultimul transport și o să-ți aduc lada la țărm.

— Tu?!

— Eu!

— Oh, rumano, dragul meu! strigă ea, aruncîndu-se de pe mormanul de bagaje în brațele mele. Oh, dragul meu! Muchas gracias, mi querido*, dar nu plec, rămîn cu voi, cu tine... O să plecăm împreună. Da? Mă iei? Ei, fetelor... în barcă! Toată lumea în barcă!... Românii o să mă ajute să duc valizele la țărm! Haide, plecați!

Despletite, muiate de ploaie, dansatoarele se îndepărtară una cîte una, șoptind fierbinte un „muchas gracias, senior!" și dezgolindu-și dinții într-un surîs. Naufragiul

* Îți mulțumesc mult, dragul meu (n.a.).

nu le putuse ştirbi cochetăria mexicană.

— Uite-l şi pe dînsul! şopti Pilar, înfiorată.

Dresorul trecu pe lîngă noi aproape fugind şi apropiindu-se de una din lăzile pe care le adusese îi desfăcu lacătul. Mormăi apoi ceva, foarte încet, dar cu multă energie şi maimuţele, sărind din nacelele lor împletite, îl ajutară să deschidă capacul lăzii. Apoi, toţi trei — omul şi antropoizii — scoaseră pe punte nişte saci turtiţi şi un aparat bizar, negru, lucios, de la care plecau cîteva furtunuri de cauciuc. Furtunurile fură introduse în gurile a patru saci, dresorul răsuci nişte manete şi se auzi un şuier caracteristic. Sacii pînă atunci plaţi şi informi se umflară cu repeziciune, preschimbîndu-se în nişte mari bărci pneumatice. Urmară alţi patru saci care se transformară în burdufuri, apoi conductele fură demontate şi aparatul aşezat într-una din ambarcaţii. Cu iuţeală de prestidigitator, maimuţele îl legară cu două chingi şi făcură semn dresorului că au terminat. Acesta mormăi din nou ceva şi elefantul apucă unul din burdufuri cu trompa şi şi-l lipi de şold, iar maimuţele, căţărîndu-se în spinarea lui, fixară sacul pneumatic prin trei-curele petrecute de jur împrejurul uriaşului pîntec cenuşiu. Repetară apoi operaţia cu al doilea burduf şi rămaseră nemişcate, aşteptînd un nou ordin.

— Să ne dea şi nouă o barcă! spuse Pilar. Cere-i o barcă! Eu rămîn cu tine! Fetele au plecat.

— N-o să ne dea nimic — am mormăit.

— Dacă nu ţi-o dă, smulge-i-o — spuse Pilar şi ochii îi sticliră. Oamenii sînt mai de preţ ca animalele! He, hei! strigă. Sînt bărci aici! Luaţi-i diavolului bărcile!

I-am spus să tacă, dar oamenii auziseră şi se repeziră spre noi, în vreme ce maimuţele ataşau tigrului două burdufuri, aşa cum făcuseră şi elefantului. Primii care ajunseră la dresor fură doi mulatri voinici şi bronzaţi care fără o vorbă se aplecară şi înşfăcară ambarcaţia pneumatică.

— Lăsaţi-o acolo! porunci cu voce scăzută dresorul.

Dar cei doi nu-l ascultară şi tremurînd de furie şi înjurînd se îndepărtară cu barca pe umăr. Făcură însă numai doi paşi şi se opriră. Îi vedeam cum se apleacă înainte, cum se încordează, dar picioarele păreau a li se fi îngreunat deodată şi tălpile nu li se puteau dezlipi de punte. Era absurdă şi de neînţeles imaginea acestor doi vlăjgani solizi ce se opinteau în gol ca şi cum ar fi încercat să treacă printr-un perete.

— Diavolul! E diavolul! se închină Pilar, tremurînd.

Mulatrii se răsuciră cu mişcări lente, ca prin apă. Se apropiară de dresor şi puseră ambarcaţia în faţa lui. Apoi îl salutară, cu limba împleticită, şi se retraseră mergînd cu spatele.

— Hipnoză! murmură Piticu în spatele meu. Cea mai autentică hipnoză! Oho... la uite!...

Unul din cei doi mulatri se scutură deodată, grohăi şi se repezi la dresor. Dar în faţa lui se ridică neauzit tigrul de Bengal. Animalul căscă botul şi rînji, apoi clămpăni, ciocnindu-şi colţii uriaşi.

— La dracu' — strică mulatrul.

Îşi duse mîna la buzunarul de la spate, spumegînd de furie, dar mişcarea îi deveni deodată lină, braţele îi alunecă de-a lungul coapsei şi, întorcînd spre noi o privire rătăcită, plumburie, se prăbuşi ca secerat de o lovitură de pumn.

— Oh, Santa Luiza — bolborosi Pilar. Acolo... acolo...!

Se aplecă deasupra omului doborît a cărui bluză se ridicase în cădere, descoperindu-i pieptul, şi şuieră:

— Priveşte, rumano... Priveşte!

Toracele mulatrului era acoperit de o încîlcitură de tatuaje din care se desprindea capul unei bufniţe cu ciocul nefiresc de lung.

— Piraţii diavolului! şuieră Pilar, strîmbîndu-se de groază. Figura i se înverzise şi gîfîia.

— Linişteşte-te — am spus, luînd-o de mînă. Acum vine barca să ne ia.

— Nu, nu — gemu ea, cutremurîndu-se. Nu cobor! Nu cobor nicăieri! Sînt piraţii diavolului! Ei au dus vaporul spre stînca asta! Căpitanul e omul lor! Santa Luiza, o sa

ne omoare! O să ne omoare! O să ne omoare.

— Seniorita — șopti dresorul abia auzit, oprindu-se în fața ei. O privi drept în ochi și spuse foarte încet: Potolește-te. Uită. Nimeni nu-ți va face nici un rău. Aici nu există pirați.

Se întoarse apoi și bătînd din palme strigă cu putere:

— Cadamadar... Cadamadar... Oh... aie... tuuu... e... oh... aie... cadamadar tuuu...

Oamenii se dădură înapoi, muți de spaimă, și maimuțele țopăiră prin fața noastră, începînd să învîrtească manivelele bigilor.

— A... oh... ooh... oou! țipă dresorul.

Buzele i se țuguiară și vocea lui semăna cu un lătrat și cu o chemare de animal care-ți zbîrlea părul din cap. Auzindu-l, maimuțele porniră să învîrtească manivelele din ce în ce mai repede, pînă ce cîrligul brațului înclinat ajunse deasupra elefantului. Dresorul prinse cu repeziciune ochiul curelelor în cîrlig și pahidermul fu săltat de la podea, în vreme ce macaraua pîrîia și trosnea.

— Dracul, dracul, dracul! pronunță Pilar de trei ori, închinîndu-se. Dracul cu coroană! Oh...!

Dresorul își dăduse capul pe spate și cercul metalic ce-i încingea fruntea strălucea. Și deodată acest om bizar, parcă venit din altă lume, murmură fără a se adresa altcuiva decît norilor:

— Bandiților! Ați uitat de Karait?!

Ricană, luînd-o martoră pe maimuță și animalul rînji și el. Apoi omul își potrivi după ureche un fir auriu prins de bandeleta metalică ce-i încingea fruntea și continuă să supravegheze rotația bigii.

— Barca, barca! se auzi dinspre tribord. Santa Luiza, Maria de Concepcion! Oooh, Santa Tereza!...

— Ahora, nosotros, nosotros, nosotros!*

— Omori copilul!

— Nosotros, nosotros! Oh, nosotros!

Făcîndu-și cruce, călătorii fugiră înspre tribord. Rămăsesem pe loc numai Piticu, Olivotto, Pilar și cu mine. Danovici, lipit de parapet, cu o figură cenușie, nu voia să se apropie de noi. Spusese că a rămîne la urmă e o bravadă inutilă și că aveam o singură sarcină de răspundere acum: aceea de a ne apăra viețile, fără a căuta să părem generoși. Piticu îl repezise cu asprime, răstindu-se la el, și din clipa aceea nu mai scoase o vorbă, aruncîndu-ne doar din cînd în cînd o privire înghețată și rea.

Manevrînd biga, dresorul îl lăsă pe elefant să se cufunde în valuri și animalul desprinse cîrligul ce-l ținea suspendat cu o lovitură a trompei. Dispăru sub crestele de spumă, dar reveni numaidecît, susținut de cele două burdufuri enorme și porni să înoate greoi printre talazurile ce-l purtau de colo pîna colo, ca și cum ar fi fost un șoarece.

— Și noi?! țipă deodată Danovici, repezindu-se la Piticu. Noi ce așteptăm? M-am săturat de vitejia asta idioată!

Nava se zguduia sub loviturile valurilor și deasupra noastră alergau nori negri și sparți.

— Nu te reține nimeni — spuse încet Piticu. Urcă-te în barcă. Hai, urcă-te! Imediat!

— Și ce, crezi c-o să vă aștept? N-aveți decît să vă duceți dracului toți trei!

Își luă valiza de jos, dar nu îndrăzni să plece singur și rămase pe loc tremurînd de furie și neputință.

În aceeași clipă, Narincho răsări în fața noastră și mă apucă de braț.

— Îi e frică? întrebă. Mie nu mi-e frică! Muchachos! le strigă el portoricanilor. Luați barca! Eu vin cu românii! La urmă! Asta e!

Olivotto îi spuse să plece numaidecît, dar Narincho rîse și se așeză pe jos la picioarele noastre, aruncîndu-i priviri batjocoritoare lui Danovici care-și morfolea buzele, blestemînd.

* Acum, noi, noi, noi! (n.a.)

„Regina Maab" se zguduia din ce în ce mai tare fără ca furtuna să se fi întărit. Greementul ei tremura și trosnea parcă gata să se prăbușească pe punte, dar cu toate astea strigătele celor de la tribord păreau să se fi potolit.

— Barca, senior, barca! exclamă cineva înveselit.

— Ăla cu dinții mari! chemă altul. Nu te urca peste mine!

— Hei, rumano! chemă o voce aspră. Era unul din secunzi, aplecat peste marginea careului. Îndată vine și rîndul vostru. Comandantul vă mulțumește pentru calmul de care ați dat dovadă.

— Cît e pînă la mal? am întrebat.

— Aproape o milă. E ușor de ajuns la mal fiindcă sîntem în dreptul unui golf. Numai la urcatul în barcă să fiți atenți. Știți să înotați?

— Da.

— Foarte bine. Dacă o să cădeți puțin în apă, să nu vă speriați. Vă pescuim noi. Salud!

— Salud!

Nava se zgudui din nou și mi s-a părut că începe să alunece.

— Pleacă! spuse Pilar, speriată. Pleacă! Ne ducem la fund!

Clătinîndu-se, „Regina Maab" se răsuci în jurul ei înseși. Pintenul de piatră n-o mai susținea. Motoarele prinseră să duduie, încercînd s-o așeze din nou pe stîncă, dar pentru asta era nevoie de un adevărat salt, nu de un avans lent, și manevra nu reuși. Carena lovi piatra de cîteva ori, apoi nava își întoarse prova spre larg, aruncîndu-se în întîmpinarea valurilor. Cîtă vreme fusesem suspendați pe pragul stîncos, spărtura în bordaj nu se făcuse simțită, acum însă vasul începu să se lase pe o parte.

— Bandiților! urlă Danovici cu ochii scoși din orbite. Ajutoor! Mm... Barca... Barcaaa!

— Eh, rumanos, la barca!* spuse surd ofițerul secund. Repede, barca!

Am fugit cu toții către tribord și am văzut barca zbătîndu-se pe valuri, gata să se strivească de bordajul navei. Coborîrea, dificilă pînă atunci, părea acum imposibilă, căci „Regina Maab" se înclinase spre babord și însemna să ne lăsăm pe scara ce făcea un unghi ascuțit cu apa.

— Săriți! spuse ofițerul secund. O să vă pescuim. Repede!

M-am apropiat de parapetul scund, dar n-am apucat să-l încalec, pentru că „Regina Maab" se aplecă pe cealaltă parte, înălțîndu-și babordul spre cer. Știam că trebuie să sar numaidecît, că trebuie să mă înfund cu capul în valuri, să-mi descalț pantofii și să-mi scot haina sub apă și apoi să ies ca să respir și să înot, ocolind vasul, spre mal — în direcția unde bănuiam că e malul pentru că nu se mai vedea nimic în jur, decît o rețea de spumă care fierbea. Știam că trebuie să sar orbește, dar nu-mi puteam mișca picioarele. Și deodată — fără să știu cum — mi-am îndoit piciorul drept și un val de căldură mi-a cuprins pieptul. M-am repezit în patru labe spre burduful dresorului, spre burduful care semăna cu o mare barcă pneumatică, l-am apucat și l-am tras spre mine. Dresorul dădu drumul cîrligului macaralei și sări înaintea mea, aproape atingîndu-mă.

— Lasă, șuieră. Asta e pentru tigru.

— Oamenii mor — am spus. Eu știu sa înot. Prietenii mei nu știu. Și dînsul a fost dresor și acum moare. E prietenul meu. My amigo. Tigrul știe să înoate.

— În apă atunci — spuse el, privindu-mă cu ochii mari. În apă. Cu tigrul. Cinci oameni.

— În apă! am strigat. Săriți! Avem barca! În apă!

Pilar se repezi spre parapetul tribordului și se încleștă de el, apoi Danovici și Piticu. Olivotto se trase înapoi și căzu în patru labe, iar Narincho se prăbuși alături de el.

— În apă! am urlat, lovindu-i. In agua!

— In agua! șuieră dresorul, înaintînd spre ei.

M-am aruncat peste bord, strîngînd în pumn marginea bărcii pneumatice și m-am

* Ei, românilor, barca! (n.a.).

afundat în spuma călduţă. Am ieşit numaidecît la suprafaţă şi m-am căţărat în ambarcaţia ce sălta şi plescăia pe valuri, prinzîndu-l pe Piticu, ce se aruncase după mine şi care se zbătea înghiţind apă. L-am tras în barcă, strigînd tot timpul ca să ne audă ceilalţi. Italianul nu putea să înoate căci îl durea braţul drept şi l-am văzut pe tigru apucîndu-l cu dinţii de haină — ca un cîine ce face aport — şi cărîndu-l spre ambarcaţie. Pilar se căţără gîfîind alături de mine şi amîndoi l-am ajutat pe Olivotto să iasă din apă, apoi i-am pescuit pe Narincho şi pe Danovici.

Celelalte burdufuri fură aruncate şi ele peste bord, susţinînd maimuţele şi păsările, apoi un corp strălucitor şi negru plescăi, afundîndu-se în mare. Am crezut că e dresorul, dar el sări cel din urmă şi se urcă în spinarea elefantului. Ţipa şi lătra aşa cum făcuse cu cîteva ore înainte şi tigrul care se învîrtea în jurul bărcii noastre se apropie de el şi se căţără pe unul din burdufurile pahidermului.

— Dă din mînă, dă din mînă! strigă dresorul, arătîndu-mi să vîslesc cu braţele. Tare dă din mînă... Oacheio... ooacheio... ooacheiu... ouua... ouoa... cio... cii... na... sangh... sangh... noom... naa...

Am început să vîslesc, îngropîndu-mi faţa în bordajul aspru şi rece care-mi rodea obrazul. Valurile ne săltau, aproape dîndu-ne peste cap, dar ne ţineam unul de altul cu disperare, ca un singur corp.

— La muerte! gemu Pilar lîngă urechea mea. Esta es la muerte*.

— No! am strigat. Nu e moartea. Nu va muri nimeni!

Narincho izbucni în plîns, înghesuindu-se sub braţul lui Olivotto. Ceilalţi tăceau, răsuflînd din g‑eu.

Deasupra noastră, prova „Reginei Maab" continua să se ridice, iar valurile, acoperind coverta, se repeziră asupra careului. Coşul se îndoi şi se prăbuşi într-un nor de fum şi de scîntei, cabina timonei începu să ardă. Mi se păru că văd silueta căpitanului încercînd să se urce spre teugă, dar vîntul abătu flacăra şi partea din faţă a navei se întunecă. Mi-am îngropat din nou faţa în perna aspră a bordajului şi am vîslit cu toată forţa, strigîndu-le celorlalţi să nu se oprească şi să nu scape din ochi silueta greoaie a pahidermului înfundat între cele două burdufuri. Valurile se spărgeau sub noi şi spuma lor ne acoperea. Şi de fiecare dată ne strigam unul pe altul ca nu cumva să dispară vreunul fără să ne dăm seama.

Vîsleam de zor, cu braţele din ce în ce mai grele şi cu umerii înţepeniţi, dar nu reuşeam să ocolim nava ce se cufunda. Ar fi trebuit să fi ajuns de mult în golful cu apă liniştită, şi-mi părea că nu ne-am depărtat nici măcar un metru de locul din care plecasem. Îmi era frig şi jumătate de corp îmi amorţise, căci Narincho se urcase peste mine, de-a curmezişul. Istovit, mi-am sprijinit braţele de marginea bombată a ambarcaţiei şi am rămas nemişcat, simţind că mă cuprinde un somn de plumb.

(Continuare în numărul viitor)

* Asta e moartea! (n.a.).

JOCURI

TEST DE PERSPICACITATE

ŞAH şi SF

Există pe tabla de şah un drum închis care o străbate în săritura calului, folosind toate cîmpurile şi numai o dată pe fiecare. Pe acest traseu veţi putea reconstitui două nume, precum şi creaţiile lor ce conturează începuturile romanului SF românesc.

Y	U	C	U	N	E	R	O
C	S	A	L	N	O	U	V
N	I	E	—	N	I	O	N
H	A	A	C	4	L	A	S
N	T	A	U	L	T	I	S
L	N	I	A	M	T	E	A
O	T	O	I	L	R	E	N
R	N	R	O	N	A	H	I

RELAŢII INTERGALACTICE

(rezolvarea jocului apărut în numărul 476)

Se observă uşor că datele pot fi grupate pe următoarele categorii: ordinea semnalelor, originea lor, mediul de viaţă al fiecărei civilizaţii, hrana fiecăreia, modul de mişcare şi activitatea de bază. Folosind informaţiile date, totul se poate grupa într-un tabel, din care rezultă uşor şi cele două răspunsuri. Iată-l!

Ordinea semnalelor	5	4	3	2	1
Sursa	gigantica roşie	pitica alba	gaura neagră	quasar	alt univers
Mediul de viaţă	lichid	gazos	solid	plasmatic	vid
Hrana	se mîncau unii pe alţii	radiaţii cosmice	antimaterie	energie nucleară	nimic (probabil trăiau din propriul trup)
Modul de deplasare	prin rostogolire	erau imobili	noduri gravifice	teleportare	foarte ciudat
Activitate definitorie	somnul	filozofia	colecţii de particule elementare	mureau de plictiseală	cartografierea hiperspaţiului

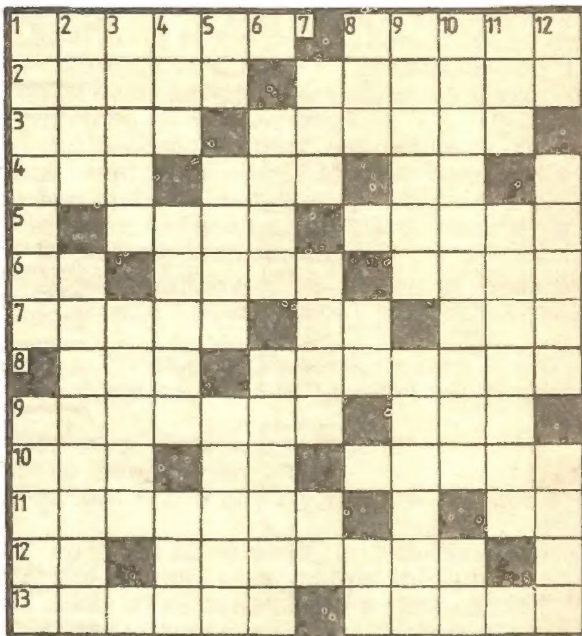
N.B. Cine ia în serios autenticitatea informaţiilor, riscă o serioasă durere de cap. Dumneavoastră, însă, nu-l compatimiţi. Lasaţi-l sa sufere. O merită!

GENETICĂ

DEZLEGAREA JOCULUI PUBLICAT ÎN NUMĂRUL 476

1) TRADUS — ENZIMA; 2) RUDA — TORE — SEZ; 3) I — E — BOVE — E — TO; 4) ANTICODONI — T; 5) AMINOACID — MOA; 6) LEN — STIT — SFAT; 7) ELAN — TAYLOR; 8) LI — INCETA — RAM; 9) AOR — TA — E — EM — E; 10) REVELA — AVANS; 11) CAC — ZORI — STEA; 12) CROMATIDA — IRJ; 13) GENA — ADAPTIVE.

LUMEA ÎNCONJURĂTOARE



ORIZONTAL: 1) Filozoful grec (427—347 î.e.n.) care a socotit, la vremea sa, ca „doar trîndăvia împiedică oamenii să-și meșterească aripi ca Dedal cu care să zboare și să se afle în sfîrșit adevărul despre cer, lumină și Pămînt" — Scriitorul englez (c. 1660—1731) care a imaginat în „The Consolidator" mașina de zburat spre alte planete cea mai apropiată de rachetă din toate cele imaginate pînă la el. 2) „Despre natura...", poemul filozofic în care Lucrețiu (c. 99—55 î.e.n.) a afirmat că „nici Pămîntul, nici Soarele, nici Luna și nimic din ceea ce alcătuiește lumea noastră nu sînt unice, ci nenumărate. Există și alte lumi, în alte părți ale Universului, populate de rase de oameni și specii felurite de fiare sălbatice (nom.) — Astronom și matematician german (1571— 1630) care a spus: „Nu numai nefericitul de Giordano Bruno, ars pe cărbuni încinși la Roma, ci și iubitul meu Tycho Brahe a susținut ideea că există locuitori pe stele. Eu însumi ader la această opinie". 3) Localitate în R.P. Chineză — Scriitor grec (c. 125-c. 192 e.n.) care în „Adevărata istorisire" arată cum o corabie e ridicată de pe mare de un vînt puternic și e dusă spre Lună (din Samosata). 4) Taler — Povestire în care Johannes Kepler narează o călătorie de la Pămînt (numit Volvo) la Lună (Levania) (neart.) — Centimetru (abr.). 5) Lac în Suedia — Doar. 6) Radu Voinea — Lucrare în care Montaigne se întreba, în 1576, „de unde știm noi că regulile lumii noastre se aplică și celorlalte lumi? Poate că ele au altă înfățișare și reguli cu totul diferite" — Vîslă. 7) Astrofizician și literat englez care a descris în „Norul negru" viața unor extratereștri în termeni atît de fantastici încît ne obligă să luăm în considerare toate posibilitățile de viață în Univers — Sînt (pop.) — Raționament (abr.). 8) Divinitate slavă — Stingheră. 9) Alăturată — Scriitorul american (1809—1849) care a descris extraordinara călătorie aeriană a baronului Hans Pfaall. 10) Cursă — Legat la față! — Forme de relief. 11) „...asupra pluralității lumilor", lucrare (1686) în care Bernard de Fontenelle arată că „fiecare planetă cunoscută e locuită de propria rasă de ființe inteligente" — Macaz. 12) Întoarceri! — Poet renascentist italian (1474—1533) care a descris în poemul epic „Orlando Furioso" călătoria spre Lună a lui Astolpho, într-un car tras de patru cai roșii. 13) Scriitor francez (1808—1855) la care „Fiicele focului" fac incursiuni regulate pe Pămînt — Planeta spre care a propulsat eroul romanului „Zodiacul" de Percy Greg, unde găsește ființe mai inteligente și mai avansate decît pămîntenii.

VERTICAL: 1) Scriitor, istoric și filozof grec (c.46—c. 127) care în lucrarea „Despre înfățișarea discului Lunii" spune ca „Luna e pămîntoasă și locuită ca și Pamîntul nostru" — Caracter tipografic. 2) „Drum spre...", lucrare (1703) în care David Russen introduce ideea folosirii unui arc-catapultă care să propulseze omul în spațiu — Scriitor și gînditor francez (1694—1778), părintele lui „Micromégas", giganticul locuitor din Sirius care explorează Universul călare pe comete pînă ajunge în Saturn. 3) La domiciliu — Scriitor irlandez (1865—1939). 4) Trei (pop.) — Scriitor englez (1866—1946) în al cărui roman „Războiul lumilor" invadatorii marțieni, plecați de pe planeta lor care se răcește, îi înving pe oameni, dar în final sînt ei înșiși învinși de... microbii tereștri — Cavalerie (abr.). 5) Produs galinaceu — „...zburator", roman în care Isaac Asimov descrie călătoria unor ființe din adîncul oceanului planetar în lumea pamînteană (pl. neart.) — Înfățișarea unei persoane. 6) Domoale — Care a fost dezinfectat. 7) Oraș în Egipt — A pierde din vedere — Somare! 8) Decembrie (abr.) — Sere! — Centru cosmic! 9) Filozof materialist grec (341—270 î.e.n.) care într-o „Scrisoare către Herodot" notează: „Deoarece atomii sînt în număr infinit și pot oriunde, în spațiu, crea alte lumi, înseamnă că există nenumărate lumi" — A așeza un avion pe puntea unei nave portavion. 10) Astronom francez (1842—1925) care în lucrarea „Pămînturi în cer" prezintă locuitorii fiecărei planete surori — Osiris! 11) Cîntăreț legendar cretan — A zălogi. 12) Reîntors! — „Marte, sălaș al...", scriere (1909) în care astronomul american Percival Lowell popularizeaza ideea unei planete locuite de o rasă mult mai civilizată decît cea a pămîntenilor — Ouăle peștilor.

Dicționar: **UNAI, AWAN, LEL, KUS, OEN.**

ADAM STOICA